

Eli Schmidt

Børn skal

- være glade
- ha' det godt
- og lære noget

En beskrivelse af Kornmod Realskoles udvikling gennem 100 år

Indhold

Forord	side	7
Forhistorien	side	9
Ungdomsskolen Kornmod	side	11
Ny adresse — Fredensgade 9	side	16
Nye tider — nye initiativer!	side	17
Faklerne — skolens logo	side	23
Elevforeningen	side	24
Ny ledelse på skolen i 1941	side	26
Peder Nørby Christensen køber skolen	side	29
Flytningen til Skolegade	side	34
Skolen bliver “Selvejende institution”	side	38
Skolebussen	side	40
Haven bliver til P-plads	side	40
Den ny realeksamen indføres	side	41
Elevråd	side	41
Forårsfesterne	side	42
Realskole eller Friskole ?	side	42
Start af børnehaveklasse	side	43
Ny toiletbygning	side	45
Køb af Skolegade 8	side	45
Efterårsmarkedet i 1965	side	46
Skolekredsmøderne	side	47
De første reelle tanker om nybyggeri	side	49
Lejemålet af KFUM-huset på Nygade	side	51
Byggeri af nyt eller flytning endnu en gang	side	52
Buskørsel med elever	side	53

Nedsættelse af et egentligt byggeudvalg	side 54
Anneksskoletanken — Pårup Friskole	side 55
Ledelsesråd	side 56
Ny tilskudslov for de frie skoler	side 56
Fra Fritidshjem til SFO på Kornmod Realskole	side 57
Tjenestebolig til forstanderen	side 60
Ændringer i skolegården	side 60
Indretning af Mediatek	side 61
Skolebladet Treklang	side 62
Slut med realeksamen og realkursus	side 64
Skolelederskift i 1983	side 65
Byggetanker og etablering af byggefond	side 67
Byggeri af 2. etape	side 71
Foreningen “Kornmod Realskoles Venner”	side 74
Fotoalbum	side 75
Nyt lærerværelse	side 76
Byggeri af 3. etape	side 77
Legeplads med rigtige legeredskaber	side 79
Nye vedtægter for skolen	side 82
Indførelse af informationsteknik i undervisningen	side 83
Skolelederskifte i 1996	side 85
Stafetten af Kirsten Vase	side 87
Elevernes Kornmod	side 91
Ung på Kornmod	side 92
Kornmod år 2000	side 94
Formænd og skoleledere – oversigt	side 95
Kolofon	side 96

Eli Schmidt

Børn skal

- **være glade**
- **ha' det godt**
- **og lære noget**

En beskrivelse af Kornmod Realskoles udvikling gennem 100 år

Tak til Jyske Bank og
REIMAR-Silkeborg Tømmerhandel A/S
for økonomisk støtte til udgivelsen
af denne jubilæumsbog

Forord

Enhver form for historieskrivning kan i sagens natur ikke være en fuldstændig nøjagtig redegørelse for, hvad der er sket, og hvordan det er sket. Forfatteren har ikke været personligt til stede i hele perioden og har været nødt til at støtte sig til diverse notater, ligesom det skrevne er præget af, hvorledes forfatteren - i dette tilfælde undertegnede - har opfattet det skete. Men jeg har bestræbt mig på at være så “fair” som muligt. En skole er en levende organisme, der nok har et beskrevet grundlag at virke på, men i det daglige er det den enkelte lærers samarbejde med den enkelte elev og elevens nærmeste familie, der giver skolens resultat. Alle disse forhold, som egentlig er det vigtigste i en skoles historie, har jeg helt undgået at komme ind på, for det ville jo kun blive enten egne erfaringer, eller hvad jeg som anden person ville have observeret, læst eller hørt om, hvilket ikke ville være retfærdigt. Jeg har været med i skolens liv siden sidst på vinteren i 1957, ansat på skolen den 1. april 1957 som lærer. Men da jeg var personlig bekendt af den daværende leder og ejer af skolen, blev jeg desuden en praktisk medarbejder for ham. Ved flytningen til Skolegade i 1961 blev jeg udnævnt til viceskoleinspektør og endelig leder af skolen fra den 1. august 1983 til den 31. juli 1996. Da jeg ved flere lejligheder har følt savnet af en beskrivelse af skolens liv fra start til nu, har jeg ønsket at skrive den efterfølgende tekst i anledning af skolens 100 års fødselsdag.

Silkeborg i foråret 2000, Eli Schmidt

Fredensgade 9 i 50'erne

Skolen i år 2000

Forhistorien

I midten af 1860-erne oprettede en grundtvigiansk friskolekreds en friskole i protest mod de herskende skoleforhold og i protest mod byens præst. Af markante borgere, der stod bag denne oprettelse af en friskole, skal nævnes købmand C. Knap, farver Chr. Hammer, maler C. P. Hansen, brænderiejer Eskildsen og brygger Pedersen. Friskolen får i modsætning til så mange andre private skoler i Silkeborg en længere levetid. Skolen har til huse i lokaler først på Vestergade nr. 29, senere på adressen Nygade 26. I 1870 får friskolen tildelt en byggegrund i det område af byen, der kaldtes "Læbæltet" på de sædvanlige "nybyggervilkår." I 1871 kan skolen flytte ind i egne bygninger på adressen Hostrupsgade 34.

*Chr. P. Hansen
malermester*

*Carl S. Knap
købmand*

Skolens første leder var dyrlæge Viborg, der senere blev højskoleforstander. Efter ham kom Stauenberg, der ledede skolen frem til 1871, hvor skolen ved overtagelsen af de nye bygninger samtidig som ny leder får Johs. P. Andersen. "Friskolekredsen" overdrager i 1881 skolen til Joh. P. Andersen og Kr. Johansen (tidl. skolebestyrer fra Herning Realskole) samtidig med, at man opgiver de grundtvigianske grundideer og danner en realskole med bl.a undervisning i tysk, der ellers var uhørt i friskolekredse.

I 1883, da Silkeborg Realskole fik bemyndigelse til at afholde præliminæreksamen på selve skolen, kunne såvel aspiranter, der havde fulgt undervisningen gennem eksamensklasserne, som aspiranter, der ikke havde fulgt denne undervisning, blive indstillet til eksamen her i Silkeborg. Den sidste gruppe gik op til eksamen som privatister.

I en meddelelse fra Undervisningsministeriet blev der i 1887 strammet op omkring denne regel, så det blev slået fast, at alle, der ønskede at aflægge den almindelige forberedelseseksamen (også kaldet præliminæreksamen) på egen skole, skulle have været elev på skolen i mindst 2 år.

I 1895 blev denne bestemmelse yderligere strammet, idet aspiranter nu skulle have været elever på prøveskolen i mindst 3 år, hvis man ønskede at blive eksamineret på egen skole.

I 1886 opretter skolebestyrer Kr. Johansen i forbindelse med sin realskole et seminarium. (Der senere benævnes “Winthers Seminarium” eller “Silkeborg Seminarium.”)

I 1890 overtager A. H. A. Kirkeskov realskolen og udskiller seminariet som en selvstændig enhed med en af realskolens lærere P. J. M. Winther som leder.

I 1894 indvies en egen bygning til seminariet (i dag Skolegade 12).

I 1896 tages en bygning ved siden af seminariet i brug som seminarie-skole (i dag Skolegade 10). Hele komplekset er tegnet af arkitekt Frimot Clausen. Kirkeskovs Realskole holder stadig til huse i egen bygning, det der i dag kaldes Skolegade 2.

I 1895 bliver prøvekravene i en kongelig anordning igen strammet, og man skal nu have deltaget i undervisningen på en skole i 3 år for at kunne indstille sig til eksamen.

Dette var en forhistorie, som man efter temperament kan koble til det nuværende Kornmod Realskole's historie eller lade være.

Silkeborg Realskoles bygninger på Skoletorvet

Ungdomsskolen

Kornmod

Undervisningsministeriet stramninger i slutningen af århundredet med de særlige eksamenskrav, der derved blev stillet til unge mennesker, der ikke var egentlige elever på Realskolen, fik ledelsen af Silkeborg Realskole til at overveje, hvordan man kunne modvirke et evt. tilbageslag i elevtilgangen til skolen. Man ville gerne imødekomme en gruppe elevers ønske om at kunne gennemføre uddannelsen på Realskolen på forholdsvis kort tid.

Skolebestyrer Anders H. N. Kirkeskov Overlærer Morten Mortensen

Anders H. N. Kirkeskov og med ham lærerne på Realskolen udtænker en løsning omkring etablering af et særligt kursus. Skolen indrykker allerede i 1896 annoncer i "Højskolebladet" om start på et kursus med det formål at forberede elever til præliminæreksamen.

I annoncen hedder det bl.a.:

"Ifølge en ny kongelig anordning skal elever have deltaget i skolens undervisning i fuldt 3 år. En ny klasse begynder undervisningen her efter sommerferien. Samtidigt påbegyndes et kursus for unge mennesker, der vil forberedes til eksamen på kortere tid. Disse kan indstilles som privatister og dimitteres i København."

Denne undervisning skulle således have været påbegyndt allerede efter sommerferien 1896.

Der blev dog ikke oprettet et særligt kursus, hvorimod der måske var

tale om, at en enkelt eller et par elever blev undervist sammen med eksamensklassen.

Igen i foråret 1897 hed det i en annonce fra Kirkeskov: “Skolen er indrettet på også at kunne modtage ældre elever, der i forholdsvis kort tid vil forberedes til eksamen.”

I august 1898 gennemførte Undervisningsministeriet yderligere en stramning, og det blev praktisk taget umuligt for realskoleelever at gå op som privatister.

Disse forhold lå bag nogle overvejelser, som ikke blot lederen af Silkeborg Realskole, A. H. N. Kirkeskov, men også Realskolens øvrige lærere gjorde sig, og det får en af skolens lærere, Morten Mortensen, til at skrive i Silkeborg Avis for den 15. november 1898:

“Nyt skoleforsøg i Silkeborg” (overskriften) — senere i artiklen hedder det — “I de senere år er det blevet stedse vanskeligere for de unge mennesker på landet at få den uddannelse, som sætter dem i stand til at tage den såkaldte præliminæreksamen. Der er ikke andet at gøre end at undervise privatisterne særskilt på en til formålet indrettet skole, og det er et sådant skoleforsøg, man nu agter at gøre i Silkeborg.

Den nuværende bestyrer A. H. N. Kirkeskov agter ved siden af Realskolen at oprette en ny særegen skole for sådanne unge mennesker, der på landet har fået en så omfattende forberedelse, at de kan bestå præliminæreksamen som privatister.

Så vidt som tiden tillader det, vil skolens lærere tilstræbe ved foredrag at lette elevernes arbejde så meget som muligt og bidrage til, at de får et noget større udbytte af undervisningen end akkurat det, der kræves til eksamen.”

I november 1898 kunne man i bladet “Skole og Samfund” læse følgende:

“Fra foråret 1899 oprettes i Silkeborg en ny skole med realundervisning i et sådant omfang, at de elever, der ønsker det, kan opnå præliminæreksamen på 1 år og 3 måneder, når de ved optagelsen har en derefter afpasset forberedelse. I undervisningen vil foruden bestyreren følgende lærere medvirke: seminarieforstander Winther, seminarielærerne M. Mortensen og løjtnant Hansen, realskolelærerne cand.mag H. Hansen, M. N. Slebsager og Ludvig Mortensen.”

Det lykkedes heller ikke i denne omgang at få den nye skole i gang, Der

blev derfor ikke sendt elever til præliminæreksamen i København i sommeren 1900.

Endelig den 1. april 1900 lykkedes det at få etableret “Ungdomsskolen Kornmod.”

Ungdomsskolen gav 15 måneders undervisning, der førte frem til, at eleverne kunne indstille sig som privatister, der blev eksaminerede af eksamenskommissionen, der havde sæde ved Universitetet i København.

Fra april 1900 var bygningerne på Skolegade 10 og 12 ramme om Silkeborg Seminarium, Silkeborg Seminarieskole og Ungdomsskolen Kornmod.

Kornmod startede således som et skoleforsøg og blev ved sin etablering det første præliminærkursus i Danmark.

Kurset havde to afdelinger. En forberedelsesklasse, der varede 7 måneder, og som sluttede af med en optagelsesprøve, der gav ret til optagelse i eksamensklassen. I eksamensklassen gik eleverne fra april til det følgende års juni, hvor man så rejste til København for at blive eksamineret ved Universitetet.

Den daglige ledelse af “Kornmod” blev varetaget af seminarielærer Morten Mortensen, medens den egentlige administrative leder var realskolebestyreren Kirkeskov. Undervisningen fandt sted på de tider og i de lokaler, der var tilgængelige i henholdsvis Realskolens bygning og i Silkeborg Seminariums Børneskoles bygning, ligesom det var henholdsvis seminarielærere og realskolelærere, der underviste eleverne.

I Silkeborg Folkeblad står der den 24. juli 1901:

“Ungdomsskolen “Kornmod” i Silkeborg har i år for første gang dimitteret til almindelig forberedelseksamen.

Skolen begyndte sin virksomhed i april 1900 efter afholdt optagelsesprøve. Ved denne bestod 8 elever, og i juli måned optoges yderligere 2 elever. Alle disse 10 elever blev indstillet til almindelig forberedelseksamen ved eksamenskommissionen for privatister i juni-juli 1901.”

De bestod alle eksamen, 8 af dem med 2 og 2 med 3 fremmede sprog.

De dimitterede elever var

Christen Christensen, Grærup ved Varde

•

Anton Hansen, Lambertsdam ved Bramminge

•

Johannes Evald Jakobsen, Flemming ved Horsens

•

Karl Emmanuel Jakobsen, Skoven Skole ved Hjørring

•

Jens Kristian Jensen, Skorup ved Silkeborg (3 sprog)

•

Niels Otto Claus Wittenkamp Lund,

Bjerrebro ved Brædstrup (3 sprog)

•

Johan Peter Jensen, Kragelund ved Silkeborg

•

Anton Marius Petersen, Tvillum ved Silkeborg

•

Ejnar Rokkjær, Valsgaard ved Hobro

•

Andreas Martin Sørensen Østergaard, Simested ved Aalestrup

Indtil 1910 blev kurset drevet i nær tilknytning til Silkeborg Realskole (også kaldet Kirkeskovs Realskole), men på dette tidspunkt oprettedes Silkeborg kommunale Mellem- og Realskole, hvis første overlærer Kirkeskov blev, og hans realskole ophørte med at eksistere. Ungdomsskolen “Kornmod” fortsatte som et selvstændigt præliminærkursus, ledet af lærere ved den nu tidligere Silkeborg Realskole: leder P. L. Balling og med lærerne Lars Knudsen og M. Nielsen som medejere. Det er disse tre lærere, der har givet skolen sit navn: “Kornmod.” På den tid vidste man naturligvis godt, at kornmod er et lyn, der kommer i høstens tid og forløber mellem to skyer, altså et lyn, der ikke slår ned og gør ondt, men man vidste også, at ifølge gammel bondetro var det kornmod, der modnede kornet på marken. Derfor fandt de tre lærere, at “Kornmod” var et godt navn til en skole, der ikke kun ville lære eleverne noget, men også modne dem til livet efter skolen.

I 1914 rejste M. Nielsen til Taastrup, og Balling og Knudsen ledede herefter i fællesskab kurset.

“Skolebygningerne på Skolegade i begyndelsen af 1900-tallet

Ny adresse

— *Fredensgade 9*

I 1919 flyttede “Ungdomsskolen Kornmod” til egen bygning med adressen Fredensgade 9. Her kom skolen til at have til huse frem til 1961.

I årene 1910 til 1924 var lærer Balling skolens energiske og meget afholdte leder, der ved at knytte byens bedste lærerkræfter som timelærere til kursusvirksomheden gjorde “Kornmod” til en meget respekteret og anerkendt skole.

I 1924 træder den afholdte forstander Balling tilbage, og kommune-lærer Lars Knudsen bliver nu alene om at være leder af Kornmod. Lars Knudsen var en meget respekteret lærer og leder, der fortsat sørgede for, at kurset vedblev at være et velanskrevet præliminærkursus med et godt ry langt ud over bygrænsen. Kurset fortsatte med at benytte en lang række af byens bedste lærerkræfter som timelærere.

Skolegården på Fredensgade 9

Nye tider

— nye initiativer !

I 1930 blev Kornmod overtaget af forstander Stig B. Skole, der i anledning af skolens 60-års fødselsdag i nogle erindringsbilleder om overtagelsen har skrevet:

“Jeg var højskolelærer, da jeg den 1. maj 1930 ved et fødselsdagsbesøg hos en ven på Silkeborgegnen hørte, at Kornmods præliminærkursus netop var standset, og eleverne sendt hjem. Min ven spurgte henkastet: Var det ikke noget for dig at købe skolen? Tanken fængede, men min kapital oversteg ikke 100 kroner, og jeg var jo også kun 28 år — altså for ung til at blive skoleleder. Men næste dag så jeg i “Folkeskolen”, at det hastede med salget af skolen, og så ringede jeg og forhørte om betingelserne: Skolen kunne købes uden udbetaling. Den følgende dag blev Kornmod købt, og dagen efter — det var en søndag — kørte jeg rundt til eleverne for at søge at få dem tilbage. Skolen havde vel været lukket ca. 1 uge, og flere elever var kommet ind på andre skoler, men en lille halv snes stykker blev dog tilbage til mig.

Ja, så begyndte allerede om mandagen mit arbejde som skoleleder. Der kunne jo nemt være fundet een, der havde bedre forudsætninger end jeg til at lede en skole, men jeg gik på med frisk mod. Lærerne ved Kornmod var dengang timelærere fra byens øvrige skoler. Lektor Rasmussen havde jeg selv haft som lærer på Th. Langs Gymnasium, og han lovede at fortsætte som timelærer. Det samme gjorde overlærer Mouridsen, lærer Carl Nielsen og lærer Lassen fra kommuneskolen, og senere kom hertil adjunkt Leschly Christensen fra Th. Langs Gymnasium, også en af mine tidligere lærere.

Det var unægtelig noget mærkeligt noget at skulle udbetale løn til sine tidligere lærere, men det var mig en stor støtte i de første år at have gamle øvede lærere ved skolen. Ikke mindst blev det mig en stor støtte, at skolens tidligere leder, mangeårige censor i regning til lærereksamen, kommunelærer Balling, indvilgede i igen at tage timer ved skolen. Ham kunne man altid søge råd og vejledning hos, når jeg alt for stærkt følte min mangel på erfaring.

Samarbejdet med disse ældre lærere foregik praktisk talt uden gnidninger. Efter sommerferien fik vi en ny klasse med 13 elever, og antallet af elever i klassen forøgedes allerede den 1. november til ca. 20. Vi fik nu udenbys elever i pension, idet der indrettedes 12 værelser med kviste til elevværelser. Min søster var husbestyrerinde for mig i de første år, indtil jeg i 1932 blev gift.

Præliminærkurset blev år for år besøgt af flere elever. Kun eet år, det var vist 1933, svigtede tilgangen, så det blev til en lille klasse på en halv snes stykker. I 1934 begyndte jeg en eksamensfri efterskole. Det var ikke tilfældigt. Både mine bedsteforældre og mine forældre havde været stærkt interesserede i den frie skole. De havde været nogle af de første højskoleelever og medvirkede til oprettelsen af Lillering Friskole. Jeg havde jo også tænkt mig at blive højskolelærer og havde været det, før jeg overtog Kornmod.

Efterskolen gik da også straks takket være mine medarbejdere, lærer Ravnholt, der kom fra Elbæk Lærerskole, og senere hans datter og svigersøn Th. og Ellen Ovesen. Kornmod kaldtes ofte dengang “Ungdomsskolen Kornmod.” Med efterskolens oprettelse understregedes forbindelsen med den frie skole. Samtidig med oprettelsen af efterskolen Kornmod blev tilgangen ret uforudset stærkt stigende til præliminærkurset, og trods udnyttelse af kælderen (til sløjdløkal, spisestue og køkken m.m.) slog pladsen ikke til. Jeg købte da Ørnsø Hvilehjem, der fik navnet “Kornmod Ørnsø.” Det var meningen, at efterskolen her skulle have til huse, men da tilgangen til præliminærkurset gjorde det umuligt at huse kosteleverne på den gamle skole, flyttede vi derud med så mange pensionselever, som der var plads til. Således blev “Kornmod Ørnsø” til skolehjemmet for elever fra eksamenskurset, efterskolen og senere også for elever fra Realskolen og Studenterkurset.

Udviklingen skred frem med stormskridt i disse år. Der kom af og til forældre, der ville have deres *børn* optaget på Kornmod. Disse stadige henvendelser gjorde, at jeg i 1936 oprettede Kornmod Realskole med 4-årig forberedelse til præliminæreksamen for børn.

Realskolen skulle begynde den 1. april 1936, men allerede i marts begyndte min første svære sygdomsperiode. Jeg havde, siden jeg var barn, lidt af et maveonde med hyppige anfald af opkastninger og mave-

smerter. Det tog nu en alvorlig vending på et for skolen højest uheldigt tidspunkt. Da jeg ville begynde en realskole for børn, trak timelærerne fra Th. Langs Skole sig tilbage, og jeg måtte begynde med egne “faste” lærere. Blandt dem, der begyndte sammen med Realskolen, var cand. mag. Johs. Maglebjerg, hvis fine personlighed og enorme arbejdssevne mere end noget andet kom til at præge skolen (og J. Maglebjerg fortsatte med at præge skolen i tiden frem til sin pensionering i 1974. forf.bem.).

Men det var vanskelige forhold at begynde en ny skole under, med en syg leder og lutter unge lærere. Foruden af lærerne fik jeg stor hjælp af min regnskabsfører Sv. Å. Justesen, Også han var et menneske med karakter af højeste karat, og hans evne til at tale med forældre, tror jeg, reddede Realskolens lykkelige start — ganske vist kun med 11 elever.

Lad mig, når Kornmods historie engang skal skrives, heller ikke glemme, Kornmods Handelskursus, der havde stor tilslutning i flere år, indtil den “rigtige” handelsskole med alle til rådighed stående midler besluttede at nedkæmpe denne. Hvilket de jo så også havde held til.

Det sidste skud på Kornmod-stammen, som jeg kunne tage initiativ til, blev Kornmod Studenterkursus med cand. mag. Sejr Davidsen.

Forstander Stig B. Skole med frue

Det var en ny omvæltning, da studenterkurset kom til. Der måtte nødvendigvis kun benyttes cand.mag'er, og en ny stab af lærere blev knyttet til skolen. Der var "nittere" imellem, men hvor har Kornmod dog alligevel i årenes løb haft forbavsende mange dygtige unge lærere. Specielt skal her nævnes lederen af studenterkurset, Sejr Davidsen: en fremragende dygtig lærer og afholdt af eleverne.

Der er også grund til at nævne skolens første faste lærer, hr. Kvist og cand. mag. Folke Johansen. I vort skolehjem derude på Ørnsø var vel de, der bedst "faldt til", cand.mag. Klüwer og cand. mag. frk. Birkebjerg, der senere blev gift med hr. Johs. Maglebjerg. Lederen af efterskolen, hr. Ovesen, foretrak arbejdet ved en anden skole, men i hans sted trådte frk. Alma Ballegaard til, der blev en trofast støtte for skolen igennem mange og meget omskiftelige tider (forlader skolen med pension og på grund af alder den 1. august 1965. forf. bem.).

Det var et meget stort "brød", jeg efterhånden havde slået op på Kornmod, og tiden skulle vise, at det ikke var bagt så godt igennem i sider og ender, som det var nødvendigt, for at det kunne gemmes.

Det kræver så mange forskellige evner for at være en god skoleleder; det er vanskeligt at have dem alle. Og der kræves fremfor noget andet,

Skolehjemmet "Ørnsø"

at man har et godt helbred. Men netop i disse år var jeg plaget af idelige opkastninger og hyppige nyrestensanfald. Jeg vidste, at jeg måtte tage en ny operation. Og min kone blev mere og mere udkørt af det store arbejde med samtidig at passe skolehjemmet og vore tre børn. Jeg følte selv, at jeg blev mere og mere “mavesur” overfor mine omgivelser. Arbejdet med de mange forskellige skoleformer var krævende, jeg mærkede, at jeg ikke magtede det.

Så besluttede jeg at gå på “retraite.”

Først solgtes Ørnsø med efterskolen i forsommeren 1941. Få måneder derefter solgtes Fredensgade 9 med realskolen og realkurset. Og skønt vi i to år havde dimitteret til studentereksamen og stod for at få tilskud samme år, blev studenterkurset opgivet.

Efterskolen gik en tid endnu, men blev beslaglagt af tyskerne og er derfor nu helt opgivet.

Det blev således præliminærkurset og realskolen, der viste sig mest modstandsdygtige i den svære tid, der kom med krig og besættelse af landet.

Selv fortsatte jeg som leder af Hjørring Private Realskole i 16 år, hvorefter jeg endnu en gang gik i “retraite” — denne gang til en gammel gård i Frankrig.”

Stig B. Skole, der var en yderst dynamisk skolemand, var student fra Th. Lang og efter filosofikum uddannet som faglærer i dansk og fysik. Stig B. Skole havde haft ansættelse på Ask Højskole og endvidere opholdt sig på Den internationale Højskole i Helsingør. Efter dette ophold modtog han et rejsestipendium, der blev anvendt til en rejse, der gik til Island og Færøerne. Efter hjemkomsten fik han ansættelse som lærer på Hadsten Højskole. Om Stig B. Skole er der senere skrevet, at han havde udprægede evner som ungdomsleder. Han forstod at omgås ungdommen, kunne sætte sig ind i deres tankegang og dele deres interesser. Det er derfor ikke så få unge mennesker fra såvel Silkeborgengen som fra andre egne af Danmark, der senere hen i livet mindes deres skoletid på “Kornmod” under forstander Skoles indflydelse. Forstander Skole kom til “Kornmod” med store planer, og at han ikke alene havde vilje, men også evner til at virkelig gøre sine planer, viser de resultater, der ret hurtigt blev opnået.

Det gælder for Skole ikke blot om, at eleverne får tilegnet sig flest mulige kundskaber, så de kan få den størst mulige eksamen, men endnu mere om, at hver enkelt elev får noget værdifuldt ud af sin skoletid.

I 1938 fik Skole, som den første leder, ret til at afholde eksamen på egen skole, hvorefter det ikke længere var nødvendigt at rejse til København for at blive eksamineret på Københavns Universitet. Naturligvis et meget stort fremskridt for skolen.

Der eksisterer et interview, hvor Skole fortæller om sit skolesyn:

“Jeg ønsker, at efterskolen skal antage en anden form. På grund af forholdene og den nære tilknytning til præliminærkurset er undervisningen ved efterskolen blevet noget mere teoretisk, end jeg kunne ønske det. Jeg ønsker ikke, at “Kornmods Efterskole” skal følge den moderne retning inden for efterskolerne, der sætter praktiske fag som sløjde på hovedpladsen. Jeg mener, at det selv i løbet af den korte tid skulle være muligt at give eleverne et omfattende dannelsesgrundlag, som de selv kan arbejde videre på.

En del af de nye ting, der er kommet frem inden for den frie skole, er sikkert værdifuldt, men at eleverne skal bruge en stor del af den kostbare tid til at lave senere unyttige modeller, tror jeg ikke giver åndelig valuta.

På præliminærkurset går arbejdet sin støtte gang og til alles tilfredshed.

På realskolen kunne jeg godt tænke mig et noget større elevtal. Det er mit håb, at særlig landbobefolkningen vil få øjnene op for, at det kan være praktisk at beholde børnene hjemme, til de er 11-12 år, og lade dem benytte de år, hvor de dog skal gå i skole, til at gå på en realskole, såfremt de har lyst til boglig syssel.

Jeg tror, der er brug for et 2-årigt studenterkursus i Midtjylland, og når vi, hvad jeg håber vil ske allerede i år, får eksamensret med de dertil knyttede fordele, tror jeg også, det vil få søgning fra de mange realskoler i Jylland rundt, der forbereder til præliminæreksamen. Navnlig da jeg tror, kursets ledelse er i de rette hænder hos forstander Davidsen.”

“Det er mit håb,” slutter forstander Skole, “at der her på skolen, som det var tilfældet i Ballings tid, må blive lagt mere vægt på redelighed end dygtighed og mere på indhold end på form.”

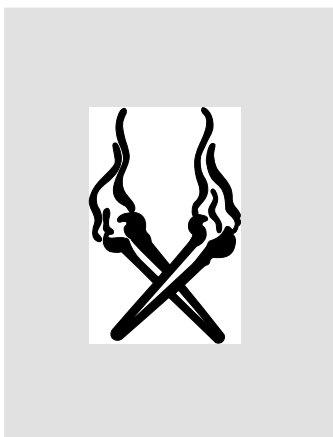
Faklerne

- skolens logo

Det var forstander Stig B. Skole, der startede med at bruge skolens logo, de korslagte fakler.

Selv om jeg har forsøgt at finde frem til en helt korrekt forklaring på, hvorfor netop de korslagte fakler blev skolens logo, så er det stadig den meget jordnære forklaring, at Stig B. Skole ville have et logo og som sådan rodede i en bogtrykkers oplag af tilgængelige klichéer og her fandt, hvad han syntes var et passende logo, og sådan blev det. Da jeg senere kom til og skulle forstå at få tryksager fremstillet, havde skolen stadig de gamle klichéer, men de var med tiden blevet temmelig nedslidte, hvorfor skolen fik en tegner på avisen "Jyllands Posten" til at nytægne faklerne, og dette logo fortsatte vi med at bruge indtil 1998, hvor bestyrelsens PR-udvalg fandt, at tiden nu var moden til at gøre noget ved skolens fremtoning udadtil. Ved den lejlighed fik vi et lokalt reklamebureau, Copyright, til at fremkomme med nogle forslag. Vi har derfor nu faklerne i en cirkel og en sammenskrivning af navnet til

KornmodRealskole. Copyrights begrundelse var, at navnet skulle være et grafisk element, som man tænker over og husker - "tænk, at en skole tør lege sådan med ordene."

Kornmod Realskoles logo indtil 1998

Kornmod Realskoles nye logo

Elevforeningen

Den 27. og 28. juli 1940 blev der afholdt et stævne for tidligere elever på Kornmod. Lørdag aften den 27. juli 1940 blev der afholdt en stiftende generalforsamling i "Kornmods Elevforening."

Der blev nedsat en bestyrelse, der kom til at bestå af følgende: Landmand Ingvald Damgaard blev formand, kreditforeningsassistent Gam blev næstformand, cand.mag. Johs. Maglebjerg blev kasserer, og lærer Lis Mortensen blev sekretær. Det blev besluttet, at der hvert år skulle udgives et elevskrift, og til at redigere dette skrift blev følgende valgt: Lis Mortensen, Ingvald Damgaard, Børge Binderup og forstander Skole.

Det blev besluttet, at der hvert år skulle afholdes et elevstævne den sidste lørdag/søndag i juli måned. Dette er i de senere år ændret til den sidste lørdag i september, men i øvrigt eksisterer foreningen stadig her i det første år af det nye årtusinde under lidt anderledes præmisser end ved starten. Dengang arbejdede man ud fra, at man skulle melde sig ind i foreningen af tidligere elever, der i øvrigt hvert år udgav et elevskrift. Nu er det sådan, at man ved sin afgang fra skolen automatisk er medlem og ikke betaler kontingent. Foreningens eneste arrangement er elevfesten den sidste lørdag i september. Ved disse fester afvikles et amerikansk lotteri, og indtægten herfra betaler de udgifter, elevforeningens bestyrelse har i løbet af året mellem festerne.

I forbindelse med det omtalte elevstævne gav Stig B. Skole ved aftenfesten en omtale af de mænd, der havde være ledere af kurset før ham. Om nyligt afdøde Balling, som i højere grad end nogen anden har sat sit præg på skolen: "Lærer Balling havde", sagde forstander Skole, "lovet at være til stede ved festen og skrive en artikel i elevforeningens første årsskrift. En egenskab, der prægede Balling stærkt, var absolut redelighed, gennemført til det yderste. Balling krævede et stort arbejde, og det gav resultater. Balling stillede ikke kravene først og fremmest for fagets egen skyld, men også for at lære eleverne den grundighed, som han satte så højt.

Det er mit håb, at jeg har kunnet vedligeholde den ånd, som Balling har nedlagt i skolen, og det er med dyb taknemmelighed, jeg mindes Balling.”

Herefter omtalte Skole forstander Lars Knudsen, som fulgte lige efter Balling. Lars Knudsens elever vil mindes ham som en uhyre energisk mand, der altid var oplagt, og som efter sigende kunne undervise 10 timer dagligt uden at blive træt.

Glimt fra en af elevforeningens mange årlige udflugter

Sidste generalforsamling i Elevforeningen 1958

Ny ledelse

på skolen i 1941

Asger Hansen

De nye ledere blev forstanderparret Asger og Gunda Hansen, for hvem det blev en yderst vanskelig tid at drive skole i. Selv om mange elever kom fra det nære opland, kom også mange langvejs fra, og skolen sørgede for bomuligheder. Under besættelsen og tiden lige efter gav dette mange vanskeligheder. Ligeledes var skolen meget plaget af, at der i Danmark generelt var stor lærermangel, og det var svært at knytte dygtige lærere til skolen.

Asger Hansen skriver selv i 1950 i anledning af Kornmods 50 års jubilæum:

“I de 10 år der nu er gået, siden jeg den 1. august 1941 overtog skolen, er den støtte fremgangens linie for skolen blevet holdt. Elevtallet var gennem flere år stadig stigende og kulminerede i 1948 med 200 elever, og en tid var man oppe på, at ca. 40 elever boede på værelser, der var lejede ude i byen. Men lærermangelen bevirkede, at jeg blev nødt til at dæmme op for tilgangen, og nu her i 1950 er elevtallet 137, med 87 i realskolen og 50 på kursus. Men Kornmod er mere end en skole, den er

også et hjem for de elever, der kommer langvejs fra og bor på skolen i studietiden. Der er 16 elever på kostskolen nu, og denne afdeling sorterer under min kone, Gunda, som leder den med myndighed, men også med en aldrig svigtende hjælpsomhed over for hver enkelt, der trænger til støtte i den ene eller anden situation.

Da jeg overtog skolen i 1941, var det sidste hold studenter lige netop dimitteret, og der var kun de to skoleafdelinger tilbage, der stadig er her på skolen, men allerede i efteråret 1941 var det klart, at det ville komme til at knibe med pladsen, hvorfor jeg købte naboejendommen, Fredensgade 11. På selve skolen blev der således plads til at indrette fire elevværelser, og der blev indrettet faglokaler til fysik og naturhistorie, ligesom der blev lokaler til skolens samlinger. I det sidst forløbne år er de toppede brosten i skolegården, som mange elever vil mindes, blevet erstattet med fliser, og der er opstillet flere nye bænke i skolegården. I 1941 ved lederskiftet, bestod lærerstaben af cand.mag.'erne Davidsen, hr og fru Maglebjerg, lærerinde frk. Alma Ballegaard, lærerinde fru Mortensen og lærer Sørensen. Nu her i 1950 underviser følgende ved skolen: hr. og fru Maglebjerg, frk. Ballegaard, lærer Holger Sørensen, pastor Frandsen, Sejling, fru Gunda Hansen og Asger Hansen.”

(Om Asger Hansen fortælles det, at han som regel underviste 45-49 lektioner om ugen, hvortil kom det meget store administrative arbejde med at lede skolen — intet under at nattens timer ofte måtte tages til hjælp, når hr. og fru Hansen skulle klare de opgaver, der påhvilede dem — forf.bem.).

Om arbejdet udtaler Asger Hansen ved en senere lejlighed.

“Det skal da ikke være nogen hemmelighed, at der er tider, hvor man tænker, at alt ville være meget lettere og måske også betydeligt mere indbringende, om man opgav arbejdet med Kornmod og gik ind i andet skolearbejde. Men det er stadig interessen for det dejlige liv her på skolen, der har et fast greb i os. Der er da også andre vanskeligheder end det rent arbejdsmæssige, der tærer på kræfterne, og det er vanskelighederne med at skaffe kvalificerede lærerkræfter til skolen. Disse vanskeligheder er så udtalte, at det er nødvendigt at indskrænke tilgangen af elever, for der må ikke sløjfes på kravene til den undervisning, eleverne får her ved skolen.”

Om udvidelsesplaner lyder det:

“Der er forlængst udarbejdet tegninger til en bygning mere i tilknytning til privatboligen, og deri skal der indrettes gymnastiksal, spisestue, køkken og lidt flere elevværelser.”

Såvel Asger Hansen som fru Gunda var dygtige undervisere, men deres strenge holdning til skolearbejdet gjorde dem ikke altid lige afholdt af eleverne, så dette kædet sammen med manglen på lærerkræfter og den almindelige træthed over for den store arbejdsbyrde gav efterhånden en afsmitning på skolens økonomi, der derfor betød, at skolen kom til at stå i en yderst vanskelig situation med stor fare for lukning.

Elevspisestuen på Fredensgade i slutningen af 50'erne

køber skolen

I den situation, som skolen i sommeren 1956 var kommet i, tog cand. mag. Maglebjerg og overlærer Alma Ballegaard kontakt til en af skolens tidligere lærere Peder Nørby Christensen, der havde skabt sig et blomstrende institut på Åhavevej, hvor der blev hjulpet mange med problemet ordblindhed. Det var disse to læreres ønske, at Nørby Christensen ville købe skolen og drive den videre.

Det lykkedes lige inden "lukketid" at få ordnet formalia, således at Nørby Christensen kunne overtage skolen pr. den 1. november 1956.

Asger Hansen fortsatte skolegerningen som leder af en ny kommunal skole i Galtén. Fru Gunda Hansen fortsatte arbejdet med at føre sine elever op til eksamen ved afslutningen af skoleåret i 1957, ligesom familien blev boende i Villaen Fredensgade 11.

Da Nørby havde købt skolen, tog han straks fra starten fat på arbejdet med megen stor entusiasme og energi. Han drog rundt i oplandet og fortalte om de nye muligheder med skolen, hvilket resulterede i, at der igen kom stor søgning til skolen. Der kunne således allerede fra skoleåret, der startede den 1. april 1957, startes med 2 parallelklasser på realskolen og med fyldte klasser på præliminærkursen.

Nørby og Schmidt i gymnastiksalen på afholdshotellet

Lærerne 1958

Norby mester med sit smittende humør at overtale energiske lærer-

kræfter til at hjælpe sig i arbejdet med eleverne, så problemet med de manglende lærerkræfter snart var en saga.

De to første af dette nye hold lærere var Holger Pallesen, der kom fra en stilling i Sejling, hvor pastor Frandsen var sognepræst, og den anden var en privat bekendt af Nørby, Eli Schmidt, der netop afsluttede sin lærereksamen på Th. Langs Seminarium i forsommeren 1957, men som allerede begyndte arbejdet på Kornmod den 1. april 1957.

Der blev indrettet lederlejlighed på 2. salen af Fredensgade 9, idet alle elevværelserne blev nedlagt, ligesom alle former for skolehjem med værelsesudlejning og spisning på skolen nu helt var opgivet.

Den tidligere spisestue i kælderen kom en kort overgang til at fungere som samlingsstue, hvor der blev afholdt sammenkomster for kursuseleverne fredag aften med kulturelt indhold — de såkaldte “Kornmøder.” Om formiddagen fungerede lokalet bl.a. som frokoststue for skolens personale.

Andre elevværelser på 1. sal blev indrettet til et faglokale for geografi og biologi, medens det allerede eksisterende faglokale blev specielt indrettet til fysik/kemilokale, hvortil der til stadighed blev indkøbt nyt og tidssvarende demonstrationsudstyr. Ligeledes bevarede et af elevværelserne, dog nu som lærerværelse, hvor skolens seks faste lærere måtte deles om 2 lænestole og en divan.

For at klare behovet for undervisningslokaler blev der indgået lejeaftaler med ejeren af “Afholdshotellet”, der havde til huse på adressen Fredensgade 5. Grunden imellem var optaget af N.P. Christiansens stenhuggeri. På førstesalen ud mod Fredensgade lejede skolen den såkaldte “Logesalen”, og i baghuset til hotellet lejede skolen 2 lokaler i stueetagen.

I 1957 var man i Folketinget i fuld gang med at forberede den nye “Folkeskolelov”, der skulle træde i kraft i 1958.

Nørbys ildhu og entusiasme gjorde, at han ikke mistede sit mål af syne, nemlig at han ville følge op på de nye tanker i loven bl.a. med oprettelse af såkaldte “erhvervsklasser”, der blev forberedt frem mod de nye statskontrollerede afgangsprøver, fortsætte med både realskolen og præliminærkursus, der begge førte frem til “Almindelig forberedelseseksamen” (populært kaldet præliminæreksamen).

Men Nørby ville mere. Han ønskede, at skolen skulle omfatte alle klas-

ser fra 1. til 10. skoleår.

Derfor blev der startet en ny første klasse (ganske vist kun på 5 drenge) og en ny 6. klasse efter sommerferien i 1959, men nu var projektet startet, og skolen omfattede nu: en 1. klasse, en 6. klasse, tre 1., tre 2., tre 3. og to 4. realklasser, en 8. klasse samt 4 kursusklasser. I alt 342 elever gik nu på Kornmod.

Den 1. april 1960 kunne man fejre, at såvel navnet Kornmod som præliminærkurset holdt 60-års fødselsdag.

Om sommeren i 1960 blev der for første gang afholdt sommer-eksamen, idet skolen nu ligesom flertallet af danske skoler ville have skoleåret til at gå fra august til juli og ikke som tidligere fra april til marts. Skoleåret 1959-60 blev således 3 måneder længere end tidligere år. Den sidste aprileksamen blev således afholdt i februar- marts 1959, og ved dimissionsfesten i april 1959 blev skolens fane første gang præsenteret for offentligheden. Fanen var skænket af Danmarkssamfundet og overrakt til skolens repræsentanter på Valdemarsdagen i 1958, og i løbet af vinteren dekoreret i øverste venstre felt med skolens navn og logo. Eksamensholdet var 19 elever fra realafdelingen og 17 elever fra kurset.

Den 1. april 1961 fejrede vi både realskolens og cand.mag. Johs. Maglebjergs 25 års jubilæum ved højtideligheder på skolen og ved en aftenfest for personalet med ægtefæller. Aftenfesten blev holdt på restaurant "Skovbakken", og skolen havde ved den lejlighed besøg af Stig B. Skole med hustru, der forlystede forsamlingen med muntre episoder fra realskolens første dage.

Denne voldsomme aktivitetsudvidelse skabte et kronisk behov for lokaler, og der blev lejet lokaler i naboejendomme. Overlærer Alma Ballegaard købte den tidligere forstandervilla (Fredensgade 11) og lejede den ud til skolen. Alt, hvad der overhovedet kunne give os tag over hovedet, blev brugt til undervisningsformål, om det så var den tidligere varmekælder, så blev den anvendt til henholdsvis formningslokale og sløjdlokale. Alligevel var det helt klart, at pladsforholdene på Fredensgade var således, at skolen ikke havde de udvidelsesmuligheder, som de nye tanker forandrede.

En del af kursusholdet 1961 nyder solen i det korte frikvarter

I skolegården 1. april 1960 ved kursusjubilæet

Flytningen

til Skolegade

I 1961 blev det efter svære forhandlinger med Silkeborg Kommune muligt for Nørby at købe de bygninger, som tidligere havde huset Silkeborg Seminarium og Øvelsesskolen, idet disse skoler var flyttet til nye bygninger på Århusbakken. De gamle bygninger på Skolegade fra 1894 og 1896 skulle naturligvis renoveres.

Nørby skriver selv om sagen:

“Lange og trange var forhandlingerne, de forskellige principper stod skarpt overfor hinanden, men det lykkedes at overvinde vanskelighederne, og vi var taknemmelige for, at vi bibeholdt Kornmod som rent privat skole, hvorfor vi skylder både Undervisningsministeriet og Silkeborgs kommunale myndigheder tak for den “fair play”, der efter de hårde forhandlingers afslutning vist os. Handelen blev endelig afgjort sidst i april 1961, og den 3. maj samme år afholdtes et møde i “Teatersalen” på Torvet, hvortil Silkeborgs erhvervsorganisationer, byens og omegnens lærere og kommunale myndigheder samt forældre var inviteret. Ved mødet talte statens konsulent for de nye erhvervslinier, Lindeskov Hansen, der redegjorde for de nye linjers betydning samt for de statskontrollerede prøver, der kan tages ved afslutningen. Der blev derefter gjort rede for Kornmods nye struktur i de nye omgivelser på Skolegade.

I juli 1961 dimitteredes i alt 87 elever, heraf 7 med eksamen fra erhvervslinjen. Få dage efter gik en stab af håndværkere i gang med omforandringer på Skolegade, en omforandring vi havde håbet kunne være tilendebragt i november, men den officielle indvielse måtte vente til den 10. marts 1962, hvor festlighederne kunne slås sammen med årets dimittendfest. Dog var håndværkerne så langt, at skolen begyndte arbejdet i de nye omgivelser den 29. august 1961, hvilket derfor kun gav til anledning, at skolen måtte holde ca 14 dages ekstra sommerferie det år. Men det var nu en prøvelse at holde skole sammen med håndværkerne. Sløjdløkalet og skolekøkkenet blev først noget senere taget i brug.

Skolegården ved indflytningen i 1961

På Skolegade startede skolen med 448 elever, fordelt med 139 i hovedskolen, 71 i erhvervsklasserne, 162 på reallinjen og 62 på kursus. Erhvervslinjen er delt på en teknisk linje, en handels- og kontor linje, en håndværkerlinje, en husholdningslinje og en landbrugslinje.

Det er givet, at undervisningen efter den nye skolelov med små klasser og udstykningen i erhvervslinjerne i endnu mindre hold, der arbejder med valgfri fag grupperede efter det behov, eleverne får i fremtidige erhverv, kræver mange og dygtige lærerkræfter, især da alle linjerne afslutter med eksamen. Lærerstaben bliver derfor stærkt forøget, en forøgelse, der i øvrigt ikke har voldt skolen vanskeligheder.

På grund af skolens vækst og det forøgede arbejde med gennemførelsen af den nye struktur er der fra den 1. august 1961 for første gang i skolens historie udnævnt to viceskoleinspektører, nemlig Johs. Maglebjerg og Eli Schmidt.

Lærerstaben bestod ved flytningen af følgende: Alma Ballegaard, H. Pallesen, Søren Øland, Bodil Øland, Flemming Krogstrup, Verner Kudsk, Gurli Kudsk, Margit Sørensen, Sv. Aage Christiansen, G. Franjeur, Anna Hansen, Lis Ingversen, Halvor Jensen, Birthe Pedersen, Georg Gam-Pedersen, Erik Korshøj Nielsen, Ellen Korshøj Nielsen, Hans Christensen, Mie Christensen, Kirsten Sørensen, Pastor K. Frandsen, Sejling, Pastor S. Grøn, Kragelund, der i øvrigt også sørgede for de udenbys elevers konfirmandforberedelse.

Endvidere som timelærere: Jørgen Ballegaard, Nordre skole, og Frede Bech Madsen, Silkeborg Seminarium.

“Det hvisker fra hver en krog i bygningerne, når man om aftenen går en runde, og af og til sker det, man fra et fjernt sted hører en stemme hviske: “Kornmod, velkommen tilbage!” Silkeborg Seminarium og Kornmod har jo tilbage i historien fælles aner, en kendsgerning, der sammen med den virkelighed, at Kornmod nu igen har til huse i de gamle bygninger, styrker ens tro på, at romantikkens fædre måske alligevel vidste, hvad de talte om.

Det er godt med traditioner, gode traditioner, de giver rygrad og ansvarsfølelse og også fingerpeg, der kan være én behjælpelig med at finde retningen fremover, når der er tåget, noget vi i vore dage har mere brug for end nogensinde.”

Foruden undervisningslokaler, lærerværelse, bibliotek m.m. var der blevet plads til 2 privatboliger. I Skolegade 12 bygningen havde Nørby med familie overtaget den lejlighed, der tidligere havde været seminarieforstanderens, og i Skolegade 10 bygningen fik Eli Schmidt med familie

Skolens hovedindgang som den så ud ved indflytningen i 61

lejlighed på første sal — en lejlighed, der tidligere havde været bolig for dels seminarieskolens leder og sidst for institutionens pedel.

Hverdage gik nu i de nye omgivelser, og vi, der havde været med fra Fredensgade, syntes, at vi svælgede i plads, men skolens popularitet samt kravene til undervisningen efter den nye skolelov fra 1958 stillede til stadighed krav om ændringer. Det gav ikke kun planlægningsbesvær, men også økonomiske overvejelser. Derfor blev det mere og mere klart for alle, ikke mindst naturligvis for Nørby, at det ikke var muligt at drive skolen som enkeltmands eget firma.

Tiden var inde til at omdanne skolen til en selvejende institution med vedtægter godkendte af Undervisningsministeriet.

Nørby og Schmidt havde nogle drøftelser omkring, hvorledes man praktisk skulle gribe sagen an. Bl.a. gennemdiskuteredes teksten til de vedtægter, der skulle danne grundlaget for arbejdet.

Skoleleder Peder Nørby Christensen

Skolen bliver

“Selvejende institution”

Den 28. marts 1963 afholdes et møde, hvor en foreløbig arbejdsgruppe/bestyrelse blev dannet. Gruppen kom til at bestå af følgende:

Flemming Ørntoft, Henning Kirkfeldt, Verner Pedersen, alle valgt af Silkeborg Y's Men's Club.

Søren Glass og Ejner Bojesen valgt af en kreds af forældre. Endvidere deltog i arbejdsgruppens møder Nørby og skolens regnskabsfører Edmund Jørgensen, der senere blev sekretær for arbejdsgruppen.

Som det første punkt på dette møde gennemgik Nørby teksten til det udkast til vedtægter, der var blevet lavet. Bl.a. redegjorde han for ønsket om, at Silkeborg Y's Men's Club skulle vælge medlemmer til at sidde i den til enhver tid værende bestyrelse for skolen. Nørby redegjorde for, at Silkeborg Y's Men's Club var chartret og anerkendt af den internationale Y's Men's bevægelse, der bygger sit virke på det internationale KFUM's grundlag. (KFUM hedder på engelsk YMCA) og det er det første bogstav (Y) i navnet, der indgår i bevægelsens navn – udtales wai.

Det var magtpåliggende for Nørby, at der skulle være en gruppe i bestyrelsen, der til alle tider kunne være garant for, at skolen ville fortætte sit virke hvilende på et kristent grundlag. På dette møde blev lærerpersonalet præsenteret og ansat af “Den selvejende institution Kornmod Realskole.” Nørby blev ansat som leder af skolen og skulle have løn som en kommunal skoleinspektør; Svend Bagger Nielsen blev præsenteret som pedel, og det blev vedtaget, at han skulle aflønnes, som havde han været ansat ved en kommunal skole og selv skulle sørge for det nødvendige antal damer til rengøring af skolen. Endelig fremkom Nørby på mødet med det ønske, at skolen skulle oprette et messingorkester. Hvis han kunne blive fri for at betale skat af de penge, han ville lade blive stående i skolen som en gave, ville han give dette “skattebeløb” til oprettelse af skoleorkestret.

Han kunne orientere om, at skolen rådede over dygtige instruktører

for oprettelse af et skoleorkester, nemlig Svend Jørn Andersen og Ove Jensen.

Arbejdet med at danne den selvejende institution kom dog ikke til at forløbe hurtigt, der var formalia, der tog sin tid, så først den 23. marts 1964 afholdes det forældremøde, hvor den formelle beslutning om dannelse af en selvejende institution træffes, og den første bestyrelse vælges. Efter krav fra Undervisningsministeriet skal bestyrelsen bestå af dobbelt så mange forældrevalgte som Y's Men's valgte bestyrelsesmedlemmer, så den første bestyrelse kom til at bestå af følgende: isenkræmmer Ejner Bojesen, repræsentant Søren Glass, møbelhandler Chr. Larsen, læge B. Arffmann, gårdejer Aage Kristoffersen, fru Elin Rosenberg — alle forældrevalgte, samt repræsentant Flemming Ørntoft, bestyrer Verner Pedersen, afdelingschef Henning Kirkfeldt valgt af Y's Men's klubben. Endvidere blev pastor Klejnstrup valgt af forældrekrederen som den pædagogiske tilsynsførende med skolens undervisning.

Økonomien var stadig ret anstrengt, hvorfor det var nødvendigt at bede 25 personer om at skrive under på et kautionsbevis på 3000 kr, hvilket viste sig ikke at være noget problem, idet der var mange flere end de ønskede 25, der ville skrive under, men man blev enige om, at stoppe ved de 25.

Den 12. maj 1964 blev skolens vedtægter underskrevet i Undervisningsministeriet, og statslånet, der skulle udrede overgangen til selvejende institution, indgik til Silkeborg Bank den 24. juni 1964.

Nørbys ønske i forbindelse med overgangen fra privateje af skolen til en selvejende institution, nemlig oprettelse af et egentligt skoleorkester, blev i løbet af 1964 en realitet, og orkesterets første optræden fandt sted i forbindelse med juleafslutningen i december 1964.

Skolebussen

Nørby købte privat et såkaldt “folkevognsrugbrød”, som pedel Bagger om morgenen kørte rundt i for at hente elever til nogle af hovedskolens klasser, ligesom han sidst på formiddagen igen kørte disse børn hjem. Endvidere brugte Bagger “Bussen” til andre transportopgaver for skolen. Ydermere blev det sådan, at lærere af og til kunne låne “Bussen” for at køre elever på ekskursioner og til lejrskoleophold.

Nørby købte en landbrugsejendom, “Holms Mølle”, hvortil lærer Torben Andersen kørte elever på landbrugslinjen, for at man her kunne gennemføre de praktiske opgaver, der knyttede sig til arbejdet på linjen.

Haven

bliver til P-plads

Silkeborg Kommune forlanger i 1964 at få overdraget forstanderens have på arealet Skolegade 14 for at etablere en parkeringsplads. Det er naturligvis sørgeligt for de, der bor på skolen, at miste en dejlig have, men i det lange løb har skolen draget stor nytte af denne store P-plads, som Silkeborg Kommune lang tid senere døber “Kornmods Gård.” Silkeborg Kommune betaler for dette areal 43.400 kr.

Den ny

realeksamen indføres

I 1964 bliver præliminæreksamen afløst af en ny form for realeksamen. Denne eksamen indføres for såvel elever på realskolen som på realkursus. Præliminærkurset omdøbes derfor til “Kornmod Realkursus”, der dog stadig er to-årigt. Samtidig hermed indføres i hele landet en ny karakterskala, så vi forlader “Ug til Slet-skalaen” til fordel for den såkaldte “13-skala.”

At det i øvrigt går ganske godt med selve skoledriften kan læses deraf, at man i 1964 i juli måned dimitterer det hidtil største antal elever - nemlig 136. På realkursus har det efter den nye undervisningsform været muligt for eleverne at blive undervist i latin, hvorfor der er 12 kursuselever i 1964, der aflægger prøve i faget.

Elevråd

I forbindelse med overgangen til selvejende institution, uden dog at have nogen direkte forbindelse hermed, oprettes på skolen et egentligt elevråd med valg af repræsentanter fra hver enkelt klasse på skolen, idet det dog hurtigt viser sig, at eleverne fra de alleryngste klasser er for “små” til at deltage i dette stykke demokrati. Som kuriosum kan nævnes, at et af de allerførste forslag fra elevrådet, der bliver ført frem, er, at man gerne vil have karakterbøger flere gange om året.

Forårsfesterne

Også i 1964 besluttes det at forlade skikken med den store forårsfest, der blev afholdt på “Sønderport”, hvorefter der påbegyndes afholdelse af skolefester for hovedskolens elever på selve skolen, medens man fortsætter med forårsfest for overbygningseleverne og kursuseleverne

— nu dog i håndværkerforeningens teatersal. Som oftest var det skolens lærere, der opførte årets teaterstykke, ligesom det stadig var et orkester, der spillede op til dans efter underholdningen.

Forårsfesten

Realskole *eller Friskole ?*

Skolen har efterhånden fået en sådan struktur, at den ikke meget ligner det Kornmod, der var engang. Det drøftes derfor intenst på skolen med en ihærdig fortaler i forstander Nørby, om ikke tiden er inde til at skifte skoleforening, således at Kornmod indmelder sig i Dansk Friskoleforening.

På skolen er der en tiltagende debat om, at skolens struktur med de forholdsvis få elever i hovedskolen og de rigtig mange elever i real- kursus og 8.-9. afdelingen er uheldig. Det ville være ønskeligt at følge Nørby's ide med en "hel skole" med elever fra deres skolestart til afslutningen af undervisningspligten. Altså oprettelsen af en egentlig "Friskole" til afløsning af den gamle "Realskole."

I den forbindelse skal det her erindres, at Nørby i disse år udfører et stort arbejde med at skrive i blade og aviser, holde foredrag rundt i oplandet - alt sammen om det fælles skolesyn. Blandt meget andet om betimeligheden i at oprette en 10. klasse som overbygning på 9. klasserne eventuel med en afkorting af læretiden til følge. Historisk er der dog stærke forpligtigelser over for de forældre i oplandet, der ønsker deres børn undervist i de første år i det nære skolemiljø og så i udskolingsfasen at sende eleverne til Kornmod. Disse historiske forpligtigelser kommer tydeligt til orde i debatten, hvorfor skolen bliver ved at eksistere som en såkaldt realskole og være medlem af "Danmarks Realskoleforening."

Start af *børnehaveklasse*

På skolen arbejdes der på at etablere en såkaldt "modningsklasse", hvis formål det skal være at gøre de små elever klar til den egentlige skolestart. Det, der senere fik navnet børnehaveklassen. Man forestillede sig, at dette arbejde skulle foregå om eftermiddagen. Der blev stillet forslag til Undervisningsministeriet om at få arbejdet godkendt som tilskudsberettiget forsøgsundervisning, hvilket ikke kunne lade sig gøre. Alligevel arbejdede man videre med tanken på skolen, og på eget initiativ og uden offentlig støtte startede dette arbejde efter sommerferien i 1966 med 12 elever og Alice Andersen som leder i et af klasseværelserne i stueetagen i Skolegade 12-bygningen. Man var nu også kommet så vidt i

overvejelserne, at arbejdet skulle foregå om formiddagen. Det var efter datidens forhold en bekostelig sag at etablere denne børnehaveklasse, idet der dels skulle indrettes et lokale med møbler i en størrelse, der ikke tidligere havde været brug for på skolen, dels skulle der laves håndvask med varmt og koldt vand i en højde, der passede til disse nye elever på skolen. Men i gang kom vi, og det har jo vist sig, at også i denne sag valgte vi rigtigt. Nu har alle skoler som den selvfølgeligste sag en sådan klasse.

Ny

toiletbygning

Selv om man ved flytningen til Skolegade i 1961 havde en følelse af, at skolen nu på alle måder var fremtidssikret, så viste det sig snart, at der var bygningsmæssige forhold, der trængte sig på ikke bare enkelte gange, men ideligt og hele tiden. Et af de forhold, der meldte sig, var elevernes toiletforhold, hvorfor det i 1965 blev besluttet at løse dette forhold ved at indrette en depotbygning, der lå i skellet ud mod P-pladsen, til henholdsvis et drengetoilet og et pigetoilet. Endelig blev der i den ene ende af bygningen indrettet et cykelskur til lærernes cykler, mens der i den anden ende blev indrettet et depot til nogle af pedellens effekter. I hjørnet mellem pigetoilet og pedeldepot blev der indrettet et udsalgssted, hvor elever kunne forsyne sig med mælkeprodukter. Et fænomen, hvor vi for første gang i skolens historie stiftede bekendtskab med de såkaldte mælkemærker.

Køb af

Skolegade 8

I foråret 1977 viser det sig muligt at købe ejendommen Skolegade 8 af Th. Langs skoler, der i forbindelse med amtets overtagelse af gymnasievirksomheden skal indskrænke sine aktiviteter på andre adresser end hjemme på Skoletorvet og Hostrupsgade. Ejendommen købes til overtagelse 1. august 1977. Samtidig med købet af ejendommen Skolegade 8 overtages på ubestemt tid brugsretten til den kommunale “P-plads” på samme matrikel. Huset bliver indrettet til brug for børnehaveklasserne og 1. klasserne, der således kan få deres egen legeplads, idet vi undlader at fjerne hegnet omkring den ny erhvervede grund. Børnehaveklasserne kan nu endelig falde til ro efter at have været “kostet rundt med”: Skolegade 12, KFUM huset, de brune pavilloner og nu Skolegade 8.

Efterårsmarkedet

i 1965

I 1965 bliver der holdt et meget stort efterårsmarked på skolen med lærer Sv. Jørn Andersen som primus motor. Markedet kommer til at omfatte stort set alle skolens lokaler. Der er underholdning af en karakter som alskens markedsgøgl, og der er også et stort antal af salgsboder, hvor man kan købe effekter, som er fremstillet til formålet af skolens elever. Efterårsmarkedet giver et overskud på 4800 kr, og pengene bliver anvendt til indkøb af artikler til brug for eleverne i ventetiden efter skoletid. Fra elevrådet var der nemlig stillet forslag om oprettelse af diverse fritidsklubber, såsom skakklub, bordtennisklub og aktiviteter som formning, musik og boldspil. Skoleledelsen var positiv over for alle disse aktiviteter, men som altid var der økonomiske begrænsninger, hvilket gav anledning til tanken om efterårsmarkedet. Historien har dog vist, at det kun blev til denne ene gang. Arbejdet med etableringen var meget stort, og i lærerkredsen var der efterfølgende modvilje imod at gentage seancen. I de kommende år blev der nogen debat om det rigtige i at bruge så megen tid, der jo i nogen grad gik fra elevernes undervisning, til noget så kortvarigt som at samle penge sammen. Senere fik de frie skoler i Danmark da også en støttelov, hvor det blev muligt at finansiere de aktiviteter, der måtte anses for at være relevant for eleverne i deres ventetid på at kunne komme hjem efter skolegangen. Heller ikke i bestyrelsen faldt det i god jord, at man brugte resurser økonomisk og tidsmæssigt på, hvad man kaldte "elevernes hobbies og fritidsinteresser."

Skolekredsmøderne

Undervisningsministeren taler til skolekredsmødet i 1988

I 1966 starter rækken af de årlige skolekredsmøder, der efter skolens vedtægter er skolens øverste ledelse. Det besluttes at afholde disse i marts måned, ligesom det blev vedtaget, at disse møder skulle indeholde en redegørelse af forstanderen om skolens aktiviteter i det forløbne år og en orientering om skolens tanker om arbejdet i den umiddelbare fremtid. Der skulle være underholdning enten ved skoleorkesteret eller andre elevaktiviteter, og der skulle inviteres en foredragsholder udefra til at belyse et emne om skole, undervisning, børn eller forældre. Det første møde bliver afholdt den 22. marts 1966, hvor foredragsholderen er real-skolebestyrer M. Buhl, der taler over emnet: "Hvad kan forældre med rette forlange af skolen, og hvad kan skolen med rette forlange af forældrene." Der skulle foretages valg af forældrerepræsentanterne i bestyrelsen således, at én var på valg i 1966, to i 1967, én i 1968 og således fremdeles. I de første år kom der rigtig mange forældre til skolekredsmøderne, så den gamle gymnastiksal var altid fyldt til absolut sidste plads, og der var fælleskaffebord med fru Erna Bagger's hjemmebagte kager (Erna Bagger var gift med skolens pedel og i øvrigt medhjælper i børnehaveklassen i de første år ulønnet). Op gennem 60-erne og 70-erne havde skolekredsmøderne stadig stor tilstrømning af forældrene, men så begyndte det at tage af med interessen. Kun en enkelt gang, hvor vi i 1987 havde inviteret undervisningsminister Bertel Haarder til at være året gæsteforedragsholder, var der igen fuldt hus.

De første

reelle tanker om nybyggeri

Det stadig tilbagevendende spørgsmål var, hvor eleverne skulle undervises, og selv om man i planlægningen udfoldede alle mulige krumspring og fandt frem til kreative løsninger, faldt de ikke altid i alles smag. Der var kronisk pladsmangel, og det blev mere og mere klart, at der skulle bygges nyt. Onsdag den 7. september 1966 drager en delegation fra skolen til København for i Undervisningsministeriets byggedirektorat at drøfte mulighederne for at få finansieret eventuelt nybyggeri. Delegationen kommer hjem med den besked, at der vil gå endog mange år, inden skolen kan få del i statsmidler til nybyggeri, men ministeriet vil da stille sig velvilligt over for en midlertidig løsning med nogle skolepavilloner. I november 1966 fremgår det helt klart, at det tilmeldte antal elever til det næstfølgende skoleår under ingen omstændigheder kan være på skolen. En ansøgning bliver derfor sendt til Undervisningsministeriet, og arkitekt J. F. Nielsen bliver bedt om at udarbejde nogle tegninger, ligesom der bliver indhentet tilbud på arbejdet, og Silkeborg Kommune anmodes om byggetilladelse. Alt er således klargjort, og der ansøges om et kreditforeningslån, men som altid bliver skolen holdt på pinebænken af Undervisningsministeriet. Herfra kommer der den 6. juni 1967 det svar, at man kan godkende planerne om pavillionbyggeri, men ikke diverse omforandringer — man kan tilbyde et statslån på 94.500 kr, der ikke som sædvanе er afdragsfrit, men som skal afdrages. Ministeriet udbeder sig endvidere reviderede udgiftsplaner. Der kommer svar fra ministeriet på de indsendte papirer og igangsætningstilladelse med start den 15. august 1967. Alt tegnede sig lyst og lykkeligt, men så brød en alvorlig strid ud. Ministeriet forlangte, at der i pantebrevet skal optages en bemærkning om, at den på ejendommen den 26. januar 1962 og 3. april 1964 for Silkeborg Kommune lyste tilbagefaldsklausul respekterer statslånet. Der optages herefter forhandlinger med Silkeborg Kommune, hvor daværende borgmester Ernst Thomsen gør det helt klart, at han ikke ønsker nogen debat om tilbagefaldsklausulen, og at han regner med at hele skolespørgsmålet finder en løsning i forbindelse med kommune-

sammenlægningen, der efter Thomsens opfattelse vil finde sted i 1970. Borgmester Ernst Thomsen regner med, at Kornmod har rigelig plads til de elever, der til den tid er på skolen. Det er Ernst Thomsens opfattelse, at Silkeborg kommune ikke ønsker, at Kornmod skal tillades at vokse. I øvrigt var det skik i de tider, at der var forskellige skolepengesatser til henholdsvis privatbetalende forældre og til kommuner, der betalte skolepenge for deres elever. Så undervejs i de svære forhandlinger med Silkeborg Kommune lod kommunaldirektøren skinne igennem, at såfremt der kunne fremkomme en løsning med ensartede skolepengesatser, så kunne dette måske løse op for en videre forhandling om statslånsagen.

På skolen havde man den opfattelse, at der altid ville være brug for en skole som Kornmod, og at man nu og fortsat ville være frit stillede både økonomisk og undervisningsmæssigt. Skulle det således glippe med at få lånene igennem, ville man prøve andre veje med private kautionister. Sagen ender med, at Undervisningsministeriet i brev af 20. september 1967 meddeler, at Finansministeriet er gået med til, at det bevilligede statslån på 94.500 kr. kan effektueres, uden at Silkeborg Kommunes tilbagefaldsklausul rykker for statslånet.

Til slut falder alt dog til ro med, at der i skolegården opføres en pavilionbygning med 4 klasseværelser (købt som et færdigt byggesæt af et firma i Bryrup), at der indrettes lærerværelse i Skolegade 10-bygningen samt istandsættes nogle lokaler, der herefter bruges til klasseværelser. Udgifterne beløber sig til 197.818 kr. Vi får bevilliget et kreditfor- eningslån på 107.300 kr., der sammen med statslånet dækker. Skolen omfatter nu 598 elever og 35 lærere.

Lejemålet

af KFUM-huset på Nygade

På grund af det i januar/februar 1969 opgjorte antal elever, der ønsker optagelse på skolen til skoleåret 69/70, melder problemet sig igen: Hvordan skaffe plads til alle disse elever? Man er på skolen enige om, at det er vigtigt at holde forbindelsen med alle de hjem, der ønsker deres barn undervist på skolen. Der viser sig mulighed for at leje den af KFUM ejede bygning på adressen Nygade 25. Man var helt klar over, at det var umuligt at skønne om skolens størrelse bare 2-3 år ud i fremtiden, da store omvæltninger på det kommunale plan var nært forestående. KFUM var interesseret i en 5-årig lejekontrakt, men skolen ønskede kun en kontrakt for et år ad gangen. En lang række forhandlinger finder sted og ender med, at skolen lejer KFUM's bygning og indretter lokalerne til undervisningsbrug. I årene frem til 1972 anvendes lokalerne til de ældste klasser, hvorfor der er en stadig vandring af såvel lærere som elever, der skal i diverse faglokaler frem og tilbage på Skolegade og Nygade. Disse vandringer er en stadig kilde til utilfredshed. Det bliver derfor i 1972 besluttet at indrette KFUM-bygningen, så den udgør en særlig indskolingsafdeling kun med elever i de yngste klasser fra børnehaveklasserne til og med 3. klasse. Der indrettes en særlig legeplads i haven mellem KFUM og KFUK bygningen, ligesom der indkøbes skolemøbler specielt til disse små elever. Der bliver nogle aftaler med lærerne om, at man skal have mindst 10 timer om ugen på "Annekset", som KFUM omtales i det daglige.

Byggeri af nyt

eller flytning endnu en gang

Arkitekt Eskild Hermansen, der er medlem af bestyrelsen, bliver bedt om at undersøge, hvilke muligheder der er for eventuelle nybyggerier på skolens grund, ligesom der undersøges alternative løsninger. Gartneriet Frydenslunds jorde ud til Frydensgade bliver muligvis til salg, “ville det være en løsning?”. Det er det ikke, idet dette areal ikke er større end det, skolen allerede er placeret på. Så tages der kontakt til ejerne af grunden på Jernbanevej, hvorfra maskinfabrikken Paasch og Silkeborg flytter ud til industrikvarteret (det senere kaldte Pasilac eller APV). Undersøgelser omkring økonomien i et nybyggeri på en helt anden grund viser, at det kan have endog meget lange udsigter med bl.a. et statslån til sådant. Dette medfører, at man undersøger, hvilke andre muligheder der er, hvilket så igen fører frem til forhandlinger om køb af ejendommen Skolegade 4, der er til salg, idet bogtrykker Stecher ønsker at flytte virksomheden ud i industrikvarteret, og med disse forhandlinger tages der hul på et meget langt bygningsmæssigt forløb, der egentlig først finder sin slutning i 1996, men det er en lang historie. En medvirkende årsag er den meget høje leje af KFUM-huset på ca. 95.000 kr. om året, hvortil staten kun vil yde tilskud til de ca. 75.000 kr. Slutresultatet på overvejelser og undersøgelser bliver, at Skolegade 4 købes til overtagelse den 1. april 1973. Da der stadig er to grunde mellem Skolegade 4 og skolen, optages der forhandlinger med Silkeborg Kommune, der har et såkaldt parke-ringsareal bag Skolegade 8, og fabrikant Thøgersen, der har en have bag Skolegade 6. Der findes en løsning, således at der bliver etableret en gennemgang fra Skolegade 10 til Skolegade 4. Med Silkeborg Kommune bliver gennemgangen vederlagsfri, og med Thøgersen bliver der en 15-årig lejeaftale, der bl.a. indeholder en forkøbsaftale til hele grunden, hvis den en gang skulle blive til salg.

Ejendommen Skolegade 4 ombygges, så den bliver egnet til skolebrug.

Som en lille munter historie i forbindelse med købet af Skolegade 4 skal da lige her nævnes, at et meget stort antal af skolens lærere møder op en lørdag for at grave en dyb rende, så skolens elektriker om mandagen hurtigt kan lægge et kabel ned fra hjørnet af de “brune pavilloner” til Skolegade 4 huset, så vi dels kan få belysning på denne gennemgang og dels få det elektriske ringesystem til at virke også i det nyerehvervede skolehus.

Vi opsiges nu lejekontrakten med KFUM og flytter alle aktiviteterne tilbage på Skolegade.

Buskørsel

med elever

I årene omkring 1972 er der til stadighed diskussion på skolen af den buskørsel, der er blevet en del af skolens hverdag, siden kørslen af elever fra Pårup begyndte. Både pedel Bagger-Nielsen og vognmand Therkildsen kører med elever, og for at dække det ret store behov, der er opstået, bliver der på nogle af ruterne taget så mange elever med, at det kritiseres. Ligeledes er det ikke særlig hensigtsmæssigt med de lange ture, som de først optagne elever skal køre i de tidlige morgentimer. Og endelig er der en idelig kritik af dette yderst dyre arrangement, der slet ikke kan hvile i sig selv. En overgang diskuteres det, om man skal tage kontakt til et større antal vognmænd for at få tilrettelagt en kørsel af eleverne. Det hele finder dog en slutning i, at man i Folketinget vedtager en lov om transport af elever til de private skoler på linje med den ordning, der er for transport af elever til de offentlige skoler. Samtidig meddeles det Therkildsen, at han ikke længere skal regne med arbejde for Kornmod. Loven træder i kraft 1. august 1976.

Nedsættelse af et

egentligt byggeudvalg

Ovenpå de førnævnte handler, hvor vi nu kun mangler Skolegade 6, for at skolens grund er et samlet hele, besluttet det, at tiden er inde til nedsættelse af et egentligt byggeudvalg, hvilket sker pr. 1. november 1977. Udvalget undersøger endnu en gang ved Silkeborg Kommune muligheden af at erhverve Søndergadeskolen, som kommunen har besluttet at nedlægge. Silkeborg kommune ved borgmester Ernst Thomsen og Juditte Boorch meddeler definitivt, at skolen af politiske grunde ikke kan afhændes til Kornmod Realskole, hvorefter bestyrelsen beslutter ikke mere at drage denne løsning ind i arbejdet. Arkitekt Hermansen og Eli Schmidt tager herefter fat på arbejdet med at fremstille et byggeprojekt, der fremsendes til byggedirektoratet i Undervisningsministeriet, hvorefter vi befinder os i køen af skoler, der ønsker at komme i betragtning med statsstøtte til nybyggeri. Vi ved godt på skolen, at der kan gå lang tid, inden vi hører fra ministeriet, og vi ved naturligvis også godt, at det projekt, der fremsendes, sandsynligvis skal ændres, inden vi kommer til at bygge. Om byggeri senere i denne historie.

Anneksskoletanken

- Pårup Friskole

I oktober 1969 afholdes der et fælles bestyrelsesmøde mellem bestyrelserne for Pårup Friskole og Kornmod Realskole. Friskolen var kommet i den situation at stå uden lærerkræfter, hvorfor forældrene i den anledning havde rettet henvendelse til Nørby for at få ham til at medvirke til en løsning. I de forhandlinger der følger, fremkommer en ide om at lade Pårup Friskole blive en forskole til Kornmod Realskole med administration på Skolegade i Silkeborg, men i øvrigt med egne lærere. Undersøgelserne kommer så langt lokalt, at der bliver ansat en person til at tage sig af børnehaveklassen i Pårup, nemlig Jonna Kristensen, men så kommer meddelelsen fra ministeriet, at man ikke kan acceptere udgifter med statstilskud til driften af to geografisk adskilte skoler under samme administration. Slutningen på en ellers god ide, der kunne have været blevet dyrket også på andre lokaliteter, bliver så, at der indgås en aftale med vognmand Therkildsen, Pårup, om at elever kan køres til Skolegade i Silkeborg for at blive undervist der, hvis forældrene ønsker det. Kornmod Realskole har nu to børnehaveklasser, og Jonna Kristensen accepterer at arbejde med børnene i Silkeborg. Familien Nørby køber skolebygningerne og bruger dem til sommerhus, indtil en søn af Nørby, Regnar Nørby, med familie køber bygningerne og anvender dem til bolig.

Ledelsesråd

I skoleåret 1969/70 begynder den i landet almindelige demokratisering at slå igennem på skolen, idet bestyrelsen accepterer, at lærerrådsformanden kan deltage i bestyrelsens møder enten delvist eller i fuldt omfang afhængigt af dagsordenen for mødet. Endvidere oprettes et såkaldt “ledelsesråd”, hvor 3 lærere valgt af skolens lærerråd sammen med skolens leder og to viceskoleinspektører har sæde. Disse nyskabelser viser sig i de kommende år at få endog stor betydning i form at en udbygning og forbedring af et i øvrigt godt arbejdsklima på lærerværelset.

Ny tilskudslov

for de frie skoler

Den første august 1969 træder en ny tilskudslov i kraft, der på mange måder giver bedre økonomiske forhold for de frie skoler. Der indføres dog nogle nye begreber, såkaldte tilskudsberettigede udgifter, dernaturligt medfører, at visse udgifter er lettere at “bære” end andre, alt efter om udgifterne er tilskudsberettigede eller ej. En tænkning, som det ikke altid er let at forklare den undrende offentlighed.

Fra Fritidshjem til SFO

på Kornmod Realskole

Efter sommerferien i 1970 ansættes Ole Johnsen til at se efter elever, der har fået en eller flere fritimer, og som det ikke er lykkedes at skaffe en kvalificeret vikar til, ligesom Ole skal se efter elever, der har nogen ventetid, inden de kan komme med bus eller tog hjem efter endt skolegang. Ole Johnsen får tildelt 2 klasseværelser, nr. 30 og 31, hvor han får til opgave at beskæftige eleverne. Disse lokaler havde tidligere i seminariets tid været ét lokale, nemlig håndarbejdslokale, og det første, der sker, er naturligvis, at lokalerne igen bliver ét lokale.

Ole Johnsen, der er uddannet fritidspædagog, får inden længe eleverne til at omtale arrangementet som Kornmods Fritidshjem, et begreb der naturligt indgår i sprogbrugen og omtalen af arrangementet vel vidende, at det naturligvis ikke er et egentligt fritidshjem, som Kornmod

Af stubben fra den gamle kastanje vokser den nye generation

har etableret. Ole bliver hurtigt meget afholdt af alle elever - små såvel som store. Han forstår at sætte en endeløs række af aktiviteter i gang, så da han pr. 1. august 1977 får tilbudt en stilling i Langå, har skolen et stort problem med, hvorledes vi skulle forholde os. Skulle vi nedlægge ordningen, hvilket nok ville afstedkomme nogen kritik, eller skulle vi forsøge at finde en tilsvarende "tusindkunstner"? Vi valgte den sidste løsning og fik ansat Randi Jensen i Ole's sted. Randi finder dog arbejdet for besværligt, hvorfor hun igen ønsker at holde op. Det efterlader skolen med et meget stort problem, for på den ene side har skolen vænnet sig til ordningen, som alle er glade for, men på den anden side må skolen erkende, at det er en uriaspost at være den voksne og ansvarlige i arbejdet. Efter nogen søgen kommer skolen dog i kontakt med Margrethe Sparre, der siger ja til denne teoretisk set umulige opgave at stå for det, vi nu kalder "Pasningsordningen" eller slet og ret "Hos Mar-

Aktivitet i SFO

grethe”, hvor der bliver set efter og beskæftiget ca. 100 elever — stadig i de samme lokaliteter, hvor der tidligere havde været undervist en klasse i håndarbejde. Pasningsordningen udvikler sig efterhånden til det, vi i dag kender under betegnelsen SFO.

Da børnehaveklasserne efter megen flytten rundt endelig får sit blivende sted i bygningen Skolegade 8, flytter “Pasningsordningen” med ind i disse lokaler, og der etableres et vist samarbejde mellem 2 af børnehaveklasselederne og Margrethe Sparre, ligesom der kommer visse begrænsninger i, hvilke elever der kan komme i pasningsordningen. Det er efterhånden blevet almindeligt rundt på de respektive kommunale skoler, at der er en eller anden form for pasning af de yngste elever på skolen efter skoletid.

Margrethe Sparre bliver desværre ramt af en så alvorlig sygdom, at hun bliver nødt til at opgive sit arbejde. Skolen har det held at få ansat en pædagoguddannet person, Lone Hansen, til at overtage arbejdet. Lone bliver udnævnt til leder af SFO, og der bliver ansat forskellige personer som hjælpere. Det får fagforeningerne til at møde op på skolen med krav om forhold for personalet dels omkring normering og dels om ansættelsesforhold og løn. Det skal erindres, at der stadig ingen offentlig støtte er til ordningen. Skolen har i nogen tid været nødt til at opkræve betaling og tilmelding til SFO, men det er dog således, at skolepengene skal dække den største del af udgifterne til SFO. Kornmod Realskole melder sig ved dens bestyrelse i den offentlige debat i såvel aviserne som TV med krav om, at det offentlige begynder at yde tilskud til opretholdelse af SFO også på de private skoler. Ovenpå al den polemik sker der to afgørende ting. For det første indgås der en aftale mellem fagforeningen “BUPL” og “Danmarks Realskoleforening” om en overenskomst for personale ansat af private skoler, der arbejder som pædagogisk personale. For det andet vedtager Folketinget en ændring af “Friskoleloven”, så der kan ydes tilskud til drift af SFO-er ved private skoler. Der kommer nu nogen styr på ansættelsesforhold og udgifter vedrørende denne aktivitet på skolen. Desværre er det dog i skrivende stund stadig således, at tilskuddet til SFO ved private skoler er langt under, hvad man fra det offentlige yder til driften af de kommunale ordninger.

Tjenestebolig

til forstanderen

Den kroniske pladsmangel på skolen fører i 1969 til, at skolen begynder at se sig om efter en bolig til forstanderen. Efter nogle undersøgelser købes en villa, Vestergade 68, af arvingerne efter købmand Martin Jensen. Forstanderboligen sælges igen i 1974, hvor Nørby bliver alene og ikke ønsker at bebo en så stor bolig. Ved samme lejlighed laves en nyordning, så begrebet “tjenestebolig for skolens leder” bortfalder. De lokaler, der tidligere havde udgjort forstanderbolig, indrettes til undervisningsbrug, bl.a. flyttes fysiklokalet fra den såkaldte bagbygning til Skolegade 12 bygningen. I samme omgang laves en række forbedringer på skolen, bl.a. skal her nævnes, at de tidligere gamle olierede trægulve bliver rettet op og belagt med linoleum, en belægning der senere bliver gennemført efterhånden over hele skolen.

Ændringer

i skolegården

Der bliver etableret et ståltrådshegn med en stor port ud til den store P-plads, og i løbet af sommeren i 1970 sker der store forbedringer i skolegården i form af etablering af en frugtbed, opstilling af adskillige bænke, beplantninger samt et særligt arrangement midt i skolegården bygget op af jernbanesveller, hvor der i midten plantes nogle stedsegrønne planter, og hvor der rejses en flagstang. For eleverne bliver det forsøgsvist tilladt at opholde sig inde i klasselokalerne i frikvarteret, ligesom man nu ikke længere skal stille op i rækker, når det ringer ind efter frikvarter. Det indføres ligeledes som et forsøg, at elever i de ældste årgange (fra 1. real og 8. klasse til kursusklasserne) må ryge på skolen — dog kun hvis dette gøres udendørs. Endvidere var det også i 1970, at skoleugen blev på 5 dage, hvilket igen gav et yderligere pres på lokaliteterne.

Indretning

af mediatek

I 1971/72 bliver det bekendtgjort, at elever på de private skoler ikke længere uden videre kan benytte det offentlige biblioteksvæsen. Man skal etablere eget skolebibliotek på de private skoler. Efter en række undersøgelser bliver det besluttet, at viceskoleinspektør Eli Schmidt skal fraflytte lejligheden på 1. salen, Skolegade 10, hvorefter denne etage bliver til “Mediatek” indeholdende skolebibliotek, classesætssamling og en afdeling med teknisk udstyr, hvilket vil sige mangfoldiggørelsesudstyr.

Lærer Flemming Krogstrup sendes på bibliotekskursus og skal herefter forestå ledelsen af skolebiblioteket. Der indrettes kontor til forstanderen og viceinspektøren.

Let boglån giver læseglæde

Skolebladet

Treklang

I december 1978 udkommer det første nummer af kontaktbladet mellem skole og hjem. Det bliver kaldt “Treklang”, efter at de første to numre har været på gaden uden navn, men med en opfordring til læserne om at komme med forslag til et godt navn. Navnet, der ud af forslagene vælges, er “Treklang”, og det forklares med samklangen mellem skole, forældre og elever. Det har fra første færd været meningen, at bladet skulle have et så pænt ydre, som teknik og økonomi kunne præstere. På skolen tilrettelægger vi materialet, så det kan overtages trykkeklart af et trykkeri ude i byen, indtil vi selv på skolen får ansat Børge Pedersen, der kan foretage “offset trykning.” Herefter bliver bladet helt og holdent fremstillet på og af skolens personale. Her ved 100 års jubilæet udkommer bladet stadig i bedste velgående med sine ca. 4 numre om året og er efterhånden kommet til 22. årgang. For at være sikker på, at bladet

Det første nr. af Treklang

kommer frem til de enkelte hjem i pæn stand, sendes bladet med posten. Treklang var dog ikke det første blad på skolen. Her, hvor man lader tankerne gå tilbage i tiden, mindes jeg, da elevforeningen hvert år udgav et elevskrift, som blev tilsendt alle de, der var betalende medlemmer af "Elevforeningen." Dette skrift ophørte med at udkomme i 1961, hvor skolen flyttede til Skolegade, og hvor det var længe siden, at elevforeningen var ophørt med at fungere i praksis. I midten af 1960-erne kom en af skolens elever i 6. klasse, Poul Christensen, til mig for at spørge, om det var tilladeligt, at han udgav et skoleblad. Projektet, som han kaldte "News", gik ud på, at han selv skrev alle artikler i hånden, og så kunne man låne bladet for 10 øre, til man havde læst det. Senere — men stadig i 60-erne — fik skolens elevråd den ide, at man ville udgive et blad, og det blev meget professionelt udført og megen iver blev lagt i bladet. Det hed "Tema" og havde sobre artikler om alt, hvad der kunne optage ungdommen på skolen. Ikke kun lokalt stof, men jeg erindrer debatindlæg for og imod oprettelse af "Fristaden Christiania", ligesom der naturligvis var megen omtale af de nye musikgrupper. Selve bladets ydre var tiltalende. Det blev trykt hos et af de firmaer, der netop i disse år gjorde meget for at få lov til at trykke skoleblade.

Det nyeste nr. af Treklang

Slut med

realeksamen og realkursus

I 1979 blev det sidste hold elever ført op til realeksamen, og skolens oprindelige startgrundlag, nemlig kursusvirksomheden, ophørte med at eksistere. Behovet for at kunne tilbyde denne form for undervisning til unge mennesker var ikke længere tilstede. Der havde nu eksisteret sådanne muligheder for danske børns skolegang på landet såvel som i byerne, at alle, der ønskede det, havde chancen for at tage de nødvendige eksaminer. Den nye Folkeskolelov af 1975 havde ændret på skolernes struktur, og enhedsskoleprincippet var nu gennemført i Danmark.

Episoder fra det grønne bord

Skolelederskift

i 1983

I 1982 følte P. Nørby, at tiden nu var inde, og han meddelte bestyrelsen, at han ville holde op som leder af skolen.

I 1983 ansætter skolens bestyrelse herefter den første bestyrelsesvalgte leder af skolen. Valget falder efter en offentlig ansøgerrunde på Eli Schmidt, der havde været viceskoleinspektør på Kornmod siden august 1961 og lærer ved skolen siden den 1. april 1957. Eli Schmidt ændrer samtidig lederstillingsbetegnelsen til det, der almindeligt bliver anvendt ved de private realskoler i Danmark, nemlig skolebestyrer.

Eli Schmidt overtager en velfungerende skole, der er kommet godt i gang med at fungere efter de skolelove, der blev vedtaget i 1975. Skolen har nu fuldstændig ændret struktur fra forholdene i starten, hvor der kun i kursusregi blev undervist unge mennesker over en periode på 1 1/2 til 2 år, over en periode hvor elever fra 11-12 års alderen blev undervist i 4 år til nu, hvor skolen har en ganske normal opbygning med ligelig fordeling af elever i de 11 klassetrin, der blev strukturen ved 1975-skoleloven, nemlig fra børnehaveklassen og til og med 10. klasse.

P. Nørby overgiver roret til Eli Schmidt

Den nye skoleleder ankommer til første skoledag august 1983

Byggetanker

og etablering af byggefond

Samtidig med at skolen efterhånden havde opbygget et sådant ry i det for skolen naturlige opland, at der var en solid og god søgning til skolen, var det meget tydeligt, at de bygningsmæssige forhold var af en sådan karakter, at der skulle foretages noget gennemgribende, dersom skolen skulle kunne fortsætte med alle de nye og berettigede krav, som nye forældre kunne stille til en skole af Kornmods kvalitet. Det blev starten på et omfattende planlægningsarbejde omkring mulighederne for nybyggeri. Først naturligvis med en række undersøgelser af de økonomiske muligheder for at begynde på byggeriet, hvilket resulterede i etableringen af en byggefond. I bestyrelsen blev der arbejdet med mulighederne for pleje af de pengemidler, der var til rådighed, og der blev forhandlet med de lokale pengeinstitutter. I disse år var der heldige forhold på pengemarkedet, hvor rentetilskrivning var gunstig for dem, der gerne ville have en fond til at vokse.

Samtidig med disse økonomiundersøgelser blev det klart, at byggeri af en sådan størrelse, som det var planen at gennemføre, ville medføre, at alle de grundstykker (med hvert sit matrikelnummer), som skolens bygninger lå på, måtte samles til ét grundareal med ét matrikelnummer. Det skulle senere vise sig, at en sådan sammenlægning af grundstykker er et "puslespil", som det tager mange år at gennemføre.

Sammenlægningsopgaven medførte, at skolens bageste bygning, hvor "den lille gymnastiksal" var indrettet i stueetagen, måtte rives ned. Den lange smalle bygning, hvor elevernes toiletter, pedelkontor og kantine for rengøringspersonalet var, måtte også rives ned.

Alle var enige om, at det af arkitekt Hermansen udarbejdede projekt nu havde gjort den gavn, som projektet skulle, og der blev ført nogle forhandlinger i begyndelsen af december 1984 med arkitekt Ejner Olesen, delvist fordi han var stærkt involveret i firma Hvidtved Larsens Maskinfabrik, som just i disse år gennemførte en udflytning, hvorved deres fabriksgrund blev til salg. Da skolen jo egentlig var i kronisk pladsmangel, var vi en del interesseret. I tiden, hvor vi stadig gik og ventede

på at komme i gang med det større nybygningsarbejde, besluttede vi at købe nogle pavilloner af firmaet ScandiCamp, pavilloner som alle var enige om kun skulle være af midlertidig karakter, hvorfor vi lavede en tilbagekøbsaftale sammen med købeaftalen. Pavillonerne kunne egentlig ikke reelt placeres på skolens egen grund, men ved stor velvilje fra henholdsvis Silkeborg Kommune, Teknisk afdeling og fabrikant Thøgersen fik vi placeret 4 elementer, der blev brugt som 3 klasseværelser og et fællesrum.

For at få alle “brikkerne” med sammenlægningen af de mange matrikelnumre på plads i “puslespillet”, blev det nødvendigt at købe ejendommen Skolegade 6, hvor der tidligere var drevet kostefabrik. Denne handel medførte en række af “skærmydsler”, idet den oprindelige fabrikant Thøgersen var afgået ved døden, og det var hans enke, der beboede huset. Sønnen Jørren Thøgersen ville ikke sælge huset, så længe moderen levede, ligesom han var meget interesseret i at fortsætte produk-

Rejsegilde på første etape

tionen af koste- og børstevarer. Der blev nogen debat om forståelsen af den forkøbsaftale, skolen tidligere havde lavet med den ældre fabrikant. Desværre blev det nødvendigt med forhandlinger igennem diverse advokater, hvilket jo ikke gjorde sagen billigere, men hvorom alting er, så sluttede sagen, lige inden den skulle for i Vestre Landsret med, at skolen og Thøgersen kunne indgå et forlig, og skolen købte Skolegade 6 på den betingelse, at den gamle fru Thøgersen skulle kunne blive boende til sin død. Onde tunger kan have lidt ret i, at prisen blev høj, for reelt var huset intet værd, men grunden skulle vi bruge. Så vi betalte 1 million kr. for grunden og lige i underkanten af 59 tusinde kroner i sagsomkostninger.

Det byggeprojekt, Ejnar Olesen havde udarbejdet, var ikke helt, som vi på skolen havde drømt om. Og ved et tilfælde faldt Eli Schmidt en dag i snak med den tidligere elev Poul Lysholt Hansen, der dels var medstifter af et nyt arkitektfirma, og dels var ejer af nogle genbogrunde, som der ligeledes var nogen snak om at erhverve. Resultatet blev, at arkitektfirmaet — helt uden forbindelse — skulle vise skolen, hvorledes de kunne tænke sig opgaven løst. Fremlæggelsen fandt sted 6. april 1987, og alle var overbeviste om, at med de to tidligere projekter “in mente” var her et projekt, vi på skolen kunne være glade for. Den 22. juni 1987 er en lille delegation, formand, revisor, arkitekt og skoleleder, på besøg i Byggedirektoratet i København. Herefter går et ihærdigt planlægningsarbejde og projekteringsarbejde i gang, og der indkaldes til licitation den 1. juli 1988 kl. 10 på skolens lærerværelse. Der skal bygges en kombineret gymnastik- og festsal vinkelret på den eksisterende gamle gymnastiksal samt en klasseværelsesfløj med 4 klasseværelser. Skolen er nødt til at nøjes med 1. etape af byggeriet af den simple grund, at det meget store arbejde med sammenlægningen af skolens arealer til ét matrikelnummer endnu langt fra er tilendebragt. Skolen kan kun få lov til at bygge på egne grundstykker og må naturligvis ikke placere huse, der krydser matrikelskel. Der satses på, at sammenlægningsarbejdet vil falde på plads, inden 2. etape skal i gang. Først i august 1988 udføres det første spadestik i fællesskab mellem formanden, Paul Erik Dirksen, tidligere forstander Peder Nørby og skolebestyrer Eli Schmidt. En meget stor dag i skolens historie, idet det er første gang, der skal

udføres egentligt nybyggeri for Kornmod Realskole. Byggeriet forløber planmæssigt, og fredag den 7. april 1989 holder vi kl. 10 en ibrugtagningsfest for alle på skolen, hvor vi på skolen overtager og besigtiger de nye bygninger. Første etape er tilendebragt.

Et sidste farvel til bagbygningen

Byggeri

af 2. etape

Vi regnede nu på skolen med, at der nok ville gå en 3-5 år, inden vi igen skulle i gang, og således kunne vi have nogle år til dels at sunde os oven på de meget store udgifter, som vi nu skulle vænne os til, og dels at få sparet nogle penge sammen i en fortsættelse af byggefonden. Det viste sig imidlertid, at rigtig mange skoler rundt i landet ikke havde råd til de byggeprojekter, de havde indsendt til ministeriet, fordi man i Folketinget netop havde vedtaget en ny tilskudslov for de private skoler, der helt ændrede de hidtidige principper. Lige pludselig rykkede skolen derfor op igennem ventekøen, og Eli Schmidt blev kontaktet af Arne Holmquist-Nielsen, Byggedirektoratet, for at han kunne få svar på, om Kornmod Realskole mente det alvorligt med at fortsætte byggeriet, eller om vi ville bag i lånekøen. På et bestyrelsesmøde den 12. juni 1989 blev Eli Schmidt af bestyrelsen bedt om at svare ministeriet, at vi gerne ville have lånetilsagnet. Inden alle formaliteter er helt på plads, begynder vi så i august 1989 planlægningsarbejdet med 2. etape, der er en vinkel-

bygning, der bygges sammen med den nye klasseværelsesfløj. Denne nye bygning skal indeholde nyt skolekøkken, en lille gymnastiksal til de yngste årgange, to musiklokaler og endelig 2 klasseværelser. I kælderregionerne skal der være bogdepot og værksteder til vore pedeller.

For at denne bygning kan blive bygget, skal den nye pavillionbygning igen væk og i stedet for at lade handlen gå tilbage, som ellers aftalt med firmaet, opstår der en mulighed for at sælge pavillonerne til flere sider lokalt bl.a. til Silkeborg Kommune, der byder det højeste beløb. Der holdes licitation den 26. juni 1990, og efter et kort møde mellem håndværkere, arkitekt og skolebestyreren går arbejdet i gang den 30. juli 1990. Udover at der i byggeperioden kun levnes et meget lille areal for eleverne at være på i frikvartererne, hvilket specielt går ud over de alleryngste, så forløber byggeriet uden problemer.

Byggeriet afleveres til skolen. Da vi efter bygningen af 1. etape blot tog bygningerne i brug, blev vi dengang stærkt kritiseret flere steder fra. Derfor besluttede bestyrelsen, at der torsdag den 21. marts 1991 skulle holdes en officiel reception bl.a. for gæster fra Undervisningsministeriet og for vore samarbejdspartnere lokalt og i landet som helhed. Fredag

Elever tager afsked med den sidste pavillon

den 22. marts 1991 klippes snoren over ind til dette nye hus klokken 9⁴⁵, og umiddelbart derefter er der rundgang og besigtigelse af de nye lokaler af alle elever og lærere — naturligvis efter et nøje planlagt program, så alle kan få lejlighed til at se det, man ønsker. Klokken 12 er der indflytning af de elever, der skal bruge huset i resten af skoleåret 90/91. Midt under byggeriet af 2. etape får vi meddelelse fra Undervisningsministeriet om, at man nu laver om på tilskudssystemet, så det ikke længere er muligt med de billige afdragsfrie lån. Man vil fremover give de private skoler et større bygningstilskud med ret til at spare pengene op, så man selv kan administrere pengene og således ikke fremover skal stå i en lånekø. Kornmod Realskole bliver således en af de allersidste skoler, der opnår at få gavn af de billige statslån.

Den rød/hvide snor klippes med guldsaks

Foreningen

Kornmod Realskoles Venner

I forbindelse med de stramme økonomiske forhold, der herskede på skolen, da Folketinget havde indført den nye støttelov for de frie skoler i 1988, var der i bestyrelsen i januar 1989 en indgående debat om, hvad der kunne hjælpe på skolens økonomi. Man var enige om, at besparelser alene ikke var vejen frem, idet det kunne gøre skolen så lidet attraktivt, at det kunne være begyndelsen til en såkaldt “ond cirkel.” Mange forslag var på bordet, og en af dem var en eventuel oprettelse af en støtteforening. Den 2. november 1989 blev der så afholdt en stiftende generalforsamling i foreningen “Kornmod Realskoles Venner.” Som §2 i foreningens vedtægter stod bl.a. “Foreningens formål er at styrke kendskabet til og sammenholdet omkring Kornmod Realskole, bl.a. ved gennemførelse af aktiviteter, arrangementer o.lign.” Foreningens første arrangement var afholdelse af et “Adventsmarked” i skolens lokaler i slutningen af året 1989.

Ca. 100 meldte sig ind i foreningen umiddelbart efter den stiftende generalforsamling, og adventsmarkedet gav et pænt overskud. Den næste opgave, foreningen påtog sig, var indretningen af skolegården i det hjørne, den nye fest/gymnastiksal dannede med den gamle “mellembygning.” Foreningens medlemmer mødtes den 21. og 23. august 1990, hvor man malede vinduer og dør i “mellembygningen”, lavede diverse beplantninger i opstillede blomsterkummer, samt sørgede for opstilling af et bordtennisbord i beton. Desværre var det kendetegnende for denne forening, at det blev “en tapper lille skare”, der holdt liv i foreningen. På den ordinære generalforsamling den 6. april 1995 blev der fremlagt forslag om at nedlægge foreningen, men da antallet af medlemmer, der var mødt frem til generalforsamlingen, ikke var stort nok til at vedtage denne beslutning, blev en ekstraordinær generalforsamling indkaldt til den 31. maj 1995, hvor endelig nedlæggelse kunne vedtages. Derved blev det. I årene, mens foreningen levede, blev der hvert år op til første søndag i advent gennemført et adventsmarked, der havde stor søgning. Men det skulle altså ikke være på den måde, at der skulle skaffes mid-

ler til skoledriften. Heldigvis kom regering og folketing da også til den erkendelse, at man havde strammet skruen mere end rimeligt var, så der kom igen en ny støttelov med rimelige forhold at drive skole under.

F O T O A L B U M

Karameldag et eller andet år

Fru Sørensen "Solstrålen"

Skolegade 4 ramt af vandskade

Nyt

lærerværelse

I april 1992 besluttes det at tage fat på renoveringen af de “gamle” skolebygninger ved at ændre lærerværelset i stueetagen i Skolegade 10 bygningen. Ændringen betyder, at det gamle lærerværelse lægges sammen med det såkaldte lokale nr. 2, der graves ud i kælderetagen til garderobe med skabe til alle lærere og to større toiletrum for henholdsvis damer og herrer, og der bliver fjerndepot for administrationen. En gennemgribende renovering af køkkenet må vente og bliver først gennemført i sommeren 1999. Viceskoleinspektøren får kontor med udgang direkte til lærerværelset, ligesom der indrettes et specielt arbejdsværelse til lærerne.

Før

Efter

Byggeri

af 3. etape

Til et bestyrelsesmøde den 23. november 1994 fremkom Eli Schmidt med nogle bekymringer over for bestyrelsen om den stadige vanskelighed med at huse skolens elever og lave rum for de nødvendige aktiviteter. Der blev fremlagt forslag om at nedsætte antallet af klasser på skolen eller tilendebringe det nybygningsprogram, vi var startet på. Schmidt havde udarbejdet et forslag til et hus på Skolegade 6 grunden, der forbandt Skolegade 4 og Skolegade 8. Der blev naturligvis en debat i bestyrelsen om dette forslag til en ny skolebygning, ligesom debatten gav anledning til en vurdering af de nybygningsopgaver, der var afsluttede. Samtalen endte med at Per Laustsen fik lov at fremlægge et forslag til et hus på grunden, der var helt anderledes end det af Schmidt foreslåede. Resultatet bliver, at arkitekt Per Laustsen fra arkitektfirmaet Årstiderne bliver bedt om at kalkulere et byggeri og komme tilbage med nogle tal. Samtidig bliver der nedsat et udvalg, der skal finde frem til en finansiering af et byggeri som foreslået. I tiden frem til et bestyrelsesmøde den 29. marts 1995 arbejder nogle underudvalg bestående af faglærere, der fremkommer med specificerede krav til byggeriet, der af arkitekten indarbejdes i et revideret projekt. På mødet bliver det besluttet, at bestyrelsens medlemmer i byggeudvalget på et møde den 6. april 1995 skal tage endelig stilling til byggestart. På mødet reds bl.a. trådene ud omkring arkitekthonorar og andre bekymringer vedrørende byggeri, og det vedtages endeligt at sætte byggeriet i gang.

Der bygges nu et hus på 3 etager, der dels forbinder Skolegade nr. 4 og Skolegade nr. 8 med 5 klasseværelser, og dels danner en vinkel ud i skolegården med 3 faglokaler, biologi, natur/teknik og endelig et håndarbejdslokale. Der laves gennemgang til henholdsvis Skolegade 4 og Skolegade 8, så de tre huse gensidigt kan fungere som brand/nøddugange. Til huset Skolegade 8 laves et separat nøddugangstårn. Endvidere fjernes nu endeligt det lille hus i skolegården, hvor Silkeborg Seminariums pedel i sin tid havde sit hjem, hvor vi i mange år havde

undervisning i hjemkundskab, og hvor vi sluttede af med at undervise i biologi, ligesom en sidebygning til Skolegade 8 blev fjernet. Med sorg i sinde var det ligeledes nødvendigt at fjerne den meget smukke blodbøg, der stod i børnehaveklassernes gård. Den 5. juni 1995 holdes der licitation, og efter sommerferien går håndværkerne i gang. Selve byggeperioden giver ikke anledning til særlige bemærkninger, idet alt forløber helt efter planen, selv om de mange nedrivninger giver anledning til nogle ekstra arbejder og ekstra udgifter. Den 30. april 1996 modtager skolen bygningen, og den 20. maj, efter at der af skolens pedeller er foretaget indflytning, opsat tavler m.v., laver vi en "happening" for alle skolens elever, hvor de kan bese husets forskellige lokaler, og så tager vi i øvrigt lokalerne i brug til det daglige arbejde.

Rejsegilleddagen

Legeplads med rigtige *legeredskaber*

Da vi i 1977 erhverver retten til brug af grunden bag Skolegade 8, indretter vi denne indelukkede “have” til legeplads for eleverne i børnehaveklasse, og vi begynder med de første egentlige legeredskaber. Pladsen er løbende gennem alle årene blevet renoveret, dels ved egne kræfter og dels ved hjælp af “langtidsledige” under ledelse af eksperter fra Silkeborg Kommune. Lige op til igangsættelse af vort nybygningsprogram fik pladsen en gennemgribende renovering med dræning af grunden, fordi vi meget ofte måtte døje med, at pladsen stod dækket af regnvand. De langtidsledige lavede af nogle af træerne på grunden nogle dejlige klatretræer, der blev et meget attraktivt legemedium. Der skulle desværre kun gå kort tid, inden starten på 2. etape af nybygningsprogrammet gjorde det nødvendigt at nedlægge denne legeplads, for her skulle det nye hus ligge. I byggeperioden, der som ovenfor beskrevet kom til at vare til 1996, havde vi yderst dårlige legemuligheder for de alleryngste, selv om der var blevet etableret et stort område lige øst for 2. etape udlagt med sand, og hvor vi fik bygget et kravlearrangement. Der blev udfoldet mange anstrengelser på det planlægningsmæssige med møder og fremlæggelser af projekter til fornyelse af forholdene for alle skolens elever i frikvarterer. Det var meget populært at spille forskellige former for boldspil på de steder, hvor dette var muligt. Men der var til stadighed for lidt plads, så der blev også spillet fodbold på steder, hvor det absolut ikke var hensigtsmæssigt, bl.a. ved hovedindgangen til skolen, hvor såvel forældre som elever skulle passere. Sådanne bagateller kunne de elever, der var optaget af fodbold, jo ikke tage sig af, så til tider måtte man springe for livet, fordi man blev inddraget i kampen. Da byggeriet af bygningen på Skolegade 6 grunden var tilendebragt, var der derfor flere grunde til, at der alvorligt skulle ses på skolegården. I forbindelse med byggerierne havde håndværkernes biler og maskiner ødelagt en meget stor del af flisebelægningen i skolegården. Bygningen af de nye huse havde opdelt udenomsarealerne på en ny måde, ligesom indhegningen af skolens grund fik et nyt forløb med andre indgangsmuligheder. Så der var meget at tage fat på, og det blev derfor i bestyrelsen vedtaget, at hele

problematikken skulle grundigt overvejes, hvorfor arkitektfirmaet blev sat til at fremkomme med løsninger og prisoverslag. Vi fik et forslag til, hvorledes skolegården kunne etableres, og prisen sagde os, at det ville tage sin tid, inden projektet kunne gennemføres. Men håndværkerne skulle jo retablere efter byggeperioden, og nogle kroner valgte vi selv at sætte i arbejdet med skolegården. Så "projekt skolegård" kom i gang med gule fliser i gården, nyt legearrangement lige uden for huset til børnehaveklasserne og de yngste skoleklasser, indrettelse af hyggelokke med beplantning til stillelege, sandarealet blev bevaret til gravelege m.v., og der blev etableret baner for basketball med store hegn omkring, så bolden ikke ville forsvinde væk til naboejendommene. Nord for 2. etape er der blevet bygget en lang overdækket cykelparkering, der dog stadig ikke kan dække behovet for parkeringspladser.

Her, hvor skolen fylder 100 år er, der stadig meget langt igen, inden skolegårdsprojektet er gennemført, og det er jo nok et spørgsmål, om skolen nogensinde bliver færdig, for der vil hele tiden være nye udfordringer, der kan ændre på fastlagte planer.

Den gamle legeplads bag skolegade 8

Den nye store skolegård

De nye redskaber

Nye vedtægter

for skolen

Ved efterbehandlingen af skolekredsmødet i 1993 bliver der i bestyrelsen nogen debat om visse formalia i forbindelse med diverse valg. Vi kan ikke finde endegyldige svar på disse spørgsmål i skolens vedtægter, ligesom det kommer op til “overfladen”, at der er visse praktiske måder at løse hverdagens opgaver på, der ikke helt lever op til selve teksten i vedtægterne. Det bliver pålagt skolelederen at komme med et forslag til, hvorledes man kunne tænke sig at ændre teksten, ligesom det bliver skolelederen pålagt at finde frem til, hvorledes proceduren vil være omkring at ændre skolens vedtægter. Resultatet bliver en folder, hvis tekst fremlægges på de følgende bestyrelsesmøder, hvor der fremkommer diverse rettelser. Hele forslaget sendes til gennemlæsning og evt. kommentarer hos den juridiske ekspert i sekretariatet for “Danmarks Real-skoleforening.” Forslaget godkendes endeligt i bestyrelsen på et møde den 8. juni 1994. Teksten gøres klar og udsendes til alle skolens forældre, således at der kan blive indkaldt til et specielt møde kun med det ene punkt på dagsordenen: at ændre skolens vedtægter. Mødet afholdes umiddelbart efter skolekredsmødet i 1994, hvor det bliver vedtaget med kun “ja-stemmer.” Forinden mødet om vedtægterne i skolekredsen, havde skolen forsøgt at få en forhåndsgodkendelse af Undervisningsministeriet. Herfra fik man det svar, at noget sådant begav ministeriet sig ikke af med. Proceduren var, at vedtægterne først skulle godkendes i bestyrelsen, så af skolens forældre på et særligt indkaldt møde og endelig af Undervisningsministeriet. Ved indsendelse til ministeriet blev der gjort visse indsigelser, og vedtægterne blev derfor returneret. Der indførtes nogle rettelser af tekstmæssig karakter, der går på noget med prokuraforhold, og hvorledes skolens midler skal anbringes. På et møde den 19. september 1995 underskriver bestyrelsen skolens nye rettede vedtægter og fremsender påny teksten til skolens forældre. Den 3. oktober 1995 umiddelbart efter skolekredsmødet blev der igen afholdt et særligt møde vedrørende skolens vedtægter, hvor problematikken blev forelagt forældrene, der kunne godkende det forslag til vedtægter, der

blev fremlagt af skolens formand. Forslaget blev herefter indsendt til Undervisningsministeriet, der i brev til skolen den 30. november 1995 meddelte, at man stadig ikke kan godkende skolens vedtægter, idet den politiske debat omkring Tvind skolerne nu har sat ministeriet i gang med at stramme op om nogle formalia med særlige krav til de personer, der vælges til bestyrelser for private skoler.

Eli Schmidt retter teksten til i henhold til diverse samtaler med den person i ministeriet, der skal behandle vedtægtsforslag. Ny tekst fremlægges i bestyrelsesmødet den 29. januar 1996, og teksten fremsendes igen til forældrene til behandling efter skolekredsmødet i 1996. Den 24. september 1996 afholdes særligt møde vedrørende vedtægterne, hvor der redegøres for vedtægtssagens forløb, og hvor den nye tekst sættes til afstemning. Vedtægterne godkendes af forældrene. Teksten sendes til ministeriet, der i brev af 7. oktober 1996 meddeler sin godkendelse af skolens vedtægter. At den lange sagsbehandling lærte alle på skolen, at der altså skal vægtige grunde til, inden man igen skrider til vedtægtsændringer. I perioden fra skolekredsmødet i 1994 til den endelige godkendelse i 1996, arbejdede vi på skolen dels med de gamle vedtægter fra 1964, der ikke kunne bruges i en række procedurespørgsmål, dels med et nyt begreb: "En sædvane aftale", der beskrev, hvorledes man på skolens havde valgt at tackle problemerne. Beskrivelser, der ikke efterfølgende på noget tidspunkt blev klandret af ministeriet.

Indførelse af *informationsteknik i undervisningen*

På bestyrelsens møde den 20. marts 1996 fremlægges til godkendelse en plan for indføringen af "IT" i undervisningen. Der havde siden 1984 været adskillige tilløb i form af diverse kurser i EDB på mere eller mindre sporadisk måde.

Fjernmålet var, at der på skolen skulle være nogle lærere, der var så grundigt uddannede, at de kunne rådgive andre kolleger såvel som sko-

leledelsen i indkøb og dagligt brug, samt være ansvarlige for driften af det indkøbte materiel. Der skulle indrettes 3 egentlige EDB-lokaler med så mange EDB-arbejdspladser, at der var plads til alle elever i en klasse. Der skulle placeres specielle computere i de faglokaler, hvor dette skønnes relevant, og EDB-lokalerne skulle kobles sammen i et netværk, der samtidig skulle kobles til et eksternt netværk. Skolen skulle kobles til det af Undervisningsministeriet etablerede sektornet og i øvrigt kobles op, så man kunne arbejde på "Internettet." Der skulle udstationeres computere, så eleverne let kunne komme til at arbejde med mindre og kortvarige opgaver i nærmiljøet ved eget klasseværelse. Endvidere skulle skolens administration udstyres med de nødvendige computere og programmer til løsning af de administrative opgaver, som blev mere og mere hverdag på skolens kontorer.

Meget af planen er nu ført ud i livet, og der er naturligvis forekommet reguleringer af planen undervejs. I det store og hele er skolen kommet godt igennem de mange tekniske og ikke mindst økonomiske problemer, en sådan plan afstedkommer. I 1997 er der mange elever, der anvender EDB ved de skriftlige afgangsprøver, og dette arrangement forløber gnidningsfrit, hvorfor man forventer, at flere og flere elever vil benytte denne mulighed i de kommende år.

Skolelederskifte

i 1996

Da Eli Schmidt i 1983 blev leder af skolen lovede han sig selv, at det skulle være slut, når han nåede den officielle folkepensionsalder, hvis ellers helbredet var til det, og det ville være i tråd med skolens tarv. Pensionsalderen ville nåes i 1996, hvorfor han i efteråret 1995 fremsendte sin opsigelse til bestyrelsen. Der blev herefter nedsat et udvalg bestående af personer fra bestyrelsen og personer valgt af skolens lærerråd. Dette udvalg arbejdede med en beskrivelse af stillingens indhold og fastlagde en indstillingsprocedure. På bestyrelsesmødet den 20. marts 1996 kunne skolens formand, Leif Larsen, fremlægge en rapport om udvalgets arbejde, som havde været langvarigt og grundigt, fordi et lederskift på så stor en arbejdsplads, som skolen efterhånden var blevet,

Budstikken overdrages fra den gamle til den nye skoleleder

og hvor der naturligt nok kunne være flere synspunkter i forhold til, hvilke kvalifikationer den nye leder skulle besidde, krævede en professionel behandling. Formanden redegjorde over for bestyrelsen for, hvorledes man havde løst de mange spørgsmål og arbejdsopgaver, som lederskiftet havde bragt frem. Der havde været en offentlig annoncering, udsendelse af skriftligt materiale, der beskrev såvel stilling som ansættelsesprocedure, og der havde været en samtalerunde med indkaldte ansøgere. Formanden kunne endelig meddele, at valget var faldet på Kirsten Vase, der havde været ansat som lærer ved Kornmod Realskole siden 1. august 1984, og som kunne starte sit nye virke som skolens leder den 1. august 1996.

Og jublen ville ingen ende tage

Stafetten

af Kirsten Vase

August 1996 blev en anden start på et nyt skoleår for mig, idet jeg i foråret 96 havde været igennem en ansættelsesprocedure og var blevet valgt som Eli Schmidts efterfølger i skolelederjobbet. En ny vej var afstukket i forhold til min hidtidige ansættelse på skolen.

Jeg blev ansat som lærer på skolen det år, Eli Schmidt tiltrådte som skoleleder, så jeg havde haft god lejlighed til at kende skolen indefra og vide, hvad jeg gik ind til. Gennem forskellige tillidsposter havde jeg haft lejlighed til et nærmere samarbejde med Eli Schmidt, og det var ingen kedelig ting at skulle forhandle med ham — enten det nu var som tillidsrepræsentant eller som lærerrådsformand.

Eli Schmidt talte meget om Nørby, der for ham stod som et lysende eksempel på den gode pædagogiske leder. Selv betegnede han sig som administrator, men det skinnede tydeligt igennem i samtaler med ham, at børns ve og vel lå ham meget på side. Han var optaget af at skabe en skole, hvor børn fik lov til at være børn, og han gjorde meget ud af at forklare forældre, at naturen nu engang var således indrettet, at der var tid til det hele i skoleforløbet. Man skulle som forældre støtte sit barn med opmuntring og nærvær, så skulle skolen nok tage sig af den faglige undervisning.

Eli Schmidt har, som det fremgår af beretningen, været med i skolens udvikling i 39 år. Hans administrative talent har præget hans arbejde, og da han gik på pension, udgav skolen en folder med titlen: skolebyggeren. Det var en velvalgt titel, for Eli Schmidt har mere end nogen haft øje for det nødvendige i at have bygningsmæssige gode rammer. Hans iver og begejstring, når der skulle bygges, kunne smitte enhver, og det er hans og en fremsynet bestyrelses klare fortjeneste, at skolen i dag fremstår med nyt og gammelt i smuk forening.

Eli Schmidt lavede en stafet i anledning af skolelederskiftet i 1996. Stafetten hænger på mit kontor og bliver ofte kommenteret af elever, der lige kigger ind for at fortælle et eller andet.

Stafetten er smukt forarbejdet uden at være prangende, solid og god at holde fast i, udsmykket enkelt og smukt.

Når man læser Eli Schmidts beretning om skolens 100-årige historie, er det tankevækkende, at skolens indhold gennem hele forløbet kan samles i 3 hovedoverskrifter:

- Undervisningen skal være på et fagligt højt niveau med dygtige lærere, der brænder for deres fag. De skal åbne nogle døre for eleverne, så det er lysten og nysgerrigheden, der skaber vejen for den enkeltes læring. Forventningerne til elevernes indsats er en del af denne overskrift, for det har aldrig været lige meget, om eleverne ydede deres bedste. Men det er vigtigt at pointere, at Kornmod Realskole aldrig har tilstræbt at være en eliteskole. Hverken før eller nu. Der har altid været — og bliver stadig — lagt vægt på, at der skal være plads til alle, der vil bidrage positivt med de evner, de har.
Som allerede Stig B. Skole lagde vægt på: “Det gælder ikke blot om, at eleverne får tilegnet sig de flest mulige kundskaber, så de kan få den størst mulige eksamen, men endnu mere om, at hver enkelt elev får noget værdifuldt ud af sin skoletid.”
- Det bringer mig hen til den anden overskrift: det sociale fællesskab. I skolens historie går det igennem som en rød tråd, at det sociale fællesskab bærer den faglige undervisning og skaber rammen for den personlige udvikling. Børn og unge skal være glade for at gå i skole, mærke at de hver især betyder noget og lære, at forskellighed er en enorm styrke i et fællesskab. Det udvikler ansvarsfølelse og selvstændighed til det fremtidig liv.
Denne opfattelse af fællesskabet skinner også igennem i ansattes måde at samarbejde på. Det, vi forventer af eleverne, må vi selv med vort eksempel leve op til. Der er f.eks. ingen snævre opfattelser af lærerrollen på Kornmod Realskole, men derimod er der stor pædagogisk frihed for den enkelte lærer til at undervise spændende og med engagement. Som allerede Stig B. Skole skrev, har der været forbavsende mange dygtige lærere på Kornmod. Det gælder stadig.

- Den sidste overskrift handler om samarbejdet mellem skole og hjem. Det ligger i sagens natur, at forældre, der vælger en privat skole, har tænkt over det valg. De er et uhyre vigtigt fundament i skolens virke, for mange problemer løses lettere gennem dialogen, der bliver taget på et tidligt tidspunkt. Også den hjælp, der fra forældres side gives det enkelte barn — f.eks. i læseprocessen — er en uvurderlig støtte for såvel barnet som skolen.

Kornmod Realskole står i dag som et eksempel på de gode valgmuligheder, der er i det danske skolesystem. Vi ser os ikke i et konkurrenceforhold til hverken folkeskolen eller andre private skoler, men som et alternativ, hvor profilen er klar — udmøntet i praksis ved:

- at alle elever skal have et skoleliv, hvor glæde og tryghed i hverdagen gør, at evner og anlæg bliver udviklet og plejet bedst muligt.
- at undervisningen foregår på et fagligt højt niveau i alle fag.
- at skolen til stadighed justerer den faglige undervisning i forhold til udviklingen i samfundet.
- at alle elever i deres daglige samvær med andre lærer at tage hensyn til og respektere andre.
- at alle elever lærer at tage et medansvar for egen udvikling og læring.
- at respekten for kulturelle og materielle værdier styrkes.

Kornmod - stadig et godt navn til en skole, der vil lære elever noget og modne dem til livet, som det er beskrevet i Eli Schmidts beskrivelse af, hvordan Balling, Knudsen og Nielsen fandt på navnet.

Det er en gave, at få overdraget den stafet og blive betroet at udvikle skolen med vægt på både kontinuitet og nytænkning, og det er mit håb, at jeg som skoleleder kan vedligeholde den ånd, som de tidligere skoleledere har nedlagt i skolen. En ånd, der blandt meget andet handler om: kompetence, frihed, demokrati, engagement, åbenhed, ansvarlighed, livsmod og glæde.

Elevernes

Kornmod

At være ny er ikke rart
alligevel fik vi en mægtig start.
Venner betyder en masse
i vores temmelig' gode klasse.

Vi er en opsamlingsklasse
vi hygger os en masse.
Lejrskolen er det bedste
der skal vi nemli' rigtig feste.

Norge bliver det heldige sted
når 20 unge mennesker drager af sted.
Alt det sjove skal vi lave
stakkels de lærere vi skal have.

Vores hoveder de er ømme
de bli'r ikke lette at tømme.
For vores viden den er stor
fyldt med mange fremmedord.

Dansk, fysik og matematik
vores hoveder de slår klik.
Hele dagen sidder vi og terper
tyske, engelske og danske verber.

Vores skole den er mægtig
kæmpe stor og rigtig prægtig.
Toner den frem i Silkeborg by
den har fået et rigtigt godt ry.

Nu er der gået 100 år

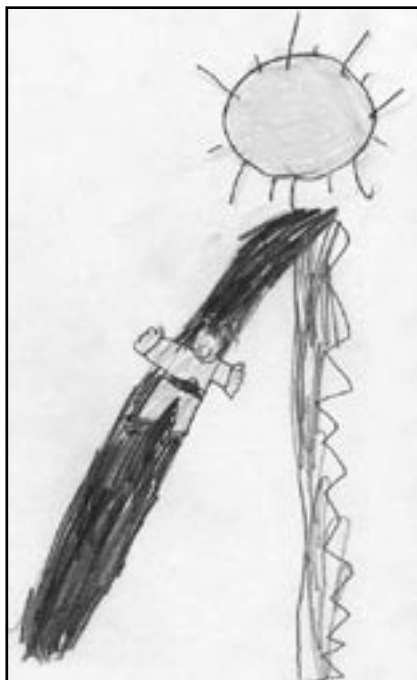
Ung

på Kornmod Realskole!?

Ung på Kornmod hvad er det? Det er et godt spørgsmål, og der findes ikke noget egentligt svar på det spørgsmål. Jeg har derfor valgt at få nogle mindre elever fra 1. klasse til at tegne, hvordan deres hverdag er på skolen, og hvordan de opfatter skolen og livet på skolen. Derudover interviewede jeg mestertegnerne om deres egen holdning til skolen. Maiken og Maria H. fra 1. a. er enige om, at det for det meste er sjovt at gå i skole. "Man lærer noget, og så er det meget hyggeligt", smågriner de i munden på hinanden. "Det bedste ved skolen er dog musik og idræt." "I musik synger vi og leger en masse sanglege, og i idræt løber vi", fortæller Maiken, imens Maria fuldstændigt enig anerkendende nikker.

Hvis man kigger på deres tegninger, er der heller ingen tvivl om, at de godt kan lide at gynge og rutsche, hvilket jo vil sige, at de foretrækker frikvarterer og fritimer. Jeg har ligeledes snakket med et par elever fra 5. klasse. Svarene var dog så pjattede, at jeg har valgt ikke at fortælle navnene på dem, jeg snakkede med. Der var dog ingen tvivl om, at eleverne generelt er blevet lidt mere skeptiske over for skolen i løbet af deres skoleliv.

Kristian Holm Hansen 10.b

Maiken 1.a

Jeg går i 10. klasse på Kornmod, men jeg har ikke altid gået på Kornmod. Jeg valgte skolen, fordi jeg savnede nye udfordringer.

Min første dag i skolen. Allerede den første dag blev mine forventninger indfriet. Noget, som jeg lagde specielt mærke til, var, hvor meget man gjorde for, at en klasse fungerer godt socialt, hvilket helt sikkert også sætter sit præg på, hvordan den enkelte elev fungerer i en klasse. Det gjorde også, at jeg hurtigt faldt til i klassen, og mine klassekammerater tog mig med ind i den daglige rutine. Efter en måned var jeg en del af klassen, og lærerne behøvede ikke længere at tage hensyn.

Jeg går som sagt nu i 10. klasse, og klassen har ændret sig meget. Den er ikke blevet dårligere, vi er bare blevet ældre, og der er kommet nye ind i klassen. Men selvom klassen har ændret sig meget, er det sociale forhold i klassen stadig godt.

Noget nyt er dog, at forholdet mellem 10. klasserne er noget andet. Vi er i den samme bygning, vi har været i Prag og Wien sammen, og så startede vi året med 3 introduktionsdage, hvor alle 10. klasserne også var samlet. Vi har også mange fællestimer, og vi har vores egen skolegård. Det er en ting, man også burde gøre i de andre årgange, for det ville give et meget bedre forhold mellem klasserne.

Det er mit sidste år på Kornmod. Det er lidt sørgeligt, men jeg glæder mig også til at komme videre. Grunden til, at jeg kom til Kornmod, var, at jeg savnede nye udfordringer, og det fik jeg. Nu savner jeg nye udfordringer igen, og det vil jeg håbe, at jeg får.

Andreas Stei-

At være fagligt dygtig er vigtigt,
men at have et godt sammenhold
i klassen er det vigtigste.
Kornmod Realskole er god til
at skabe en stor faglig viden,
men også god til at skabe et rigtigt
godt sammenhold.

Diana og Christina 8. d

Kornmod år 2000

At gå på Kornmod i dag er godt, fordi vi har lov at sige vores mening, og lærer en masse. Der er mange valgfag, man kan vælge imellem. Det er sejt, at vi gerne må høre musik i klassen. Der er også mange fede turneringer, som skolen melder os til. Det er fedt.

Det er hyggeligt, at vi får lov at spille bold i gymnastiksalen. Vi har også haft mange praktikanter. Det var sjovt.

En god detalje er, at vi allerede får tysk i sjette klasse.

Anders Alexander, 6. c

Kornmod er en god skole, fordi vi får en god undervisning.

Det er godt, vi ikke er så mange i klasserne. Det er også godt, at vi har computere, som vi kan bruge i projekter, opgaver osv.

At få tysk i 6. klasse er godt. Vi tror, det vil komme os til gode, når vi kommer op i de større klasser.

Det er sjovt, at vi må komme over i salene i frikvartererne.

Nogle af klasseværelserne skulle gøres i stand. Det samme skulle fliserne i skolegården.

Ellers er det fedt at gå på Kornmod.

Anne og Sofie, 6. c

Bestyrelsesformænd

Flemming Ørntoft 1963 - 1970

Einar Bojesen 1970 - 1978

Paul Erik Didriksen 1978 - 1991

Leif Larsen 1991 -

Skoleledere

A.H.N.Kirkeskov og Morten Mortensen 1900 - 1910

P. L. Balling 1910 - 1924

Lars Knudsen 1924 - 1930

Stig B. Skole 1930 - 1941

Asger Hansen 1941 - 1956

Peder Nørby 1956 - 1983

Eli Schmidt 1983 - 1996

Børn skal

- **være glade**
- **ha' det godt**
- **og lære noget**

© Kornmod Realskole

Skolegade 4-12, 8600 Silkeborg

E-mail: kornmod.realskole@skolekom.dk

Hjemmeside: www.kornmod-fgsk.dk

Redigering

Kirsten Vase

DTP og layout

Aggi Dall

Tryk

Centraltrykkeriet, Silkeborg

Udgivet i anledning af

Kornmod Realskoles 100 års dag